வருணகுலாதித்தன் மடல்

பதிப்பாசிரியர்

ராய. சொ.

விலை ரூபாய் ஒன்றரை.

கிடைக்குமிடம் :

பாரதி பிக்சர் பாலெஸ்,

காரைக்குடி.

Printed at South India Press, Karaikudi
R/10 22-3-48 Copies 1000.

நூல் முகம்

மடல் என்பது பிரபந்த வகைகளுள் ஒன்று. மடல் என்றால் என்ன என்பதைச் சொல்ல வேண்டு மல்லவா? மடல் என்ற சொல் இங்கு பனைமரத்தின் மட்டையைக் குறிக்கிறது.

பண்டைக் காலத்தில் ஒரு முறை இருந்ததாகக் கூறப்படுகிறது. ஒரு பெண்ணின் அழகில் முழுதும் ஈடுபட்டு, அவளை அடையவில்லையானால் வாழ்க்கையே பாழாகிவிடும் என்ற நிலையை ஒருவன் அடைந்துவிடுவானானால், அந் நங்கையை அவன் பெறுதற்குரிய ஒரே வழி - கடைசி வழி - மிகப் பெரிய சங்கடமான வழி மடல் ஏறுதல் என்பது. ஒருவன் ஒருத்தியைக் குறித்து மடலூர்ந்து முடித்தானானால் அவள் அவனுக்குக் கிடைத்தற்குரியாள் என்பது அக்கால வழக்காம்.

மடல் ஊர்தலாவது பனைமட்டைகளால் ஒரு குதிரை வடிவுசெய்து அதன் மீது குறிப்பிட்ட பெண்ணொருத்தியை விரும்புபவன் ஏறி, ஊரறிய வீதிவலம் வந்து மானத்தை அறவேவிட்டு இது இன்னார் பொருட்டு என்பதை விளம்பரப்படுத்துதல் ஆகும்.

"தருணமயல் தீர்வேன்; பலர் காணத் தென் நாகை வீதியிற் சென்று ஊர்வேன் பனைமா உகந்து" என இவ் வருண குலாதித்தன் மடல் இறுதியில் கூறப்படுகிறது. 'நாகைப் பட்டின வீதியிலே சென்று பனைக் குதிரை ஏறி மகிழ்ந்து பலருங் காண என் ஆசையை நிறைவேற்றிக்கொள் வேன்' என்பது இதன் பொருள்.

மானத்தை ஆபரணமாகக் கொள்ளவேண்டிய மனிதன், மானம் துறப்பதில் இவ்வளவு துணிவென்பது எளிதில் நடக்கமுடியாதது என்று கருதியோ இக கடின முறை கொள்ளப்பட்டது போலும்! இருந்தாலும் இன்றைய அறிவு இம் மடல் முறையை ஏற்க மறுக்கின்றது.

மடல் ஏறுதல் பற்றி ஆசிரியர் வள்ளுவர் கூறுகின்றார். காமத்துப் பாலில், நாணுத் துறவு உரைத்தல் என்ற அதிகாரத்தில், மடல்பற்றி ஆறு குறள்களில் கூறப்படுகிறது. மடல் ஊருஞ்செயல் ஆண்களுக்கேயன்றிப் பெண்களுக்குரியதன்று என்பது வள்ளுவர் கருத்து. ஒரு பெண்ணையடைய விரும்பி, மடல் ஏறும் ஆணைப்போல, ஒரு ஆணைப் பெற விழைந்து மடல் ஏறும் இயல்பு பெண்ணுக்கு இல்லை எனப் பேசுகின்றார் வள்ளுவர்.

“காமம் உழந்து வருந்தினார்க்கு ஏமம் மடல் அல்லது இல்லை வலி” என்று மொழிந்த புலவர் பெருமான், “கடலன்ன காமம் உழந்தும் மடல் ஏறாப் பெண்ணின் பெருந்தக்கது இல்” எனப் பேசுகின்றார்.

காமத்தால் தாக்கப்பட்டு அலைவார்க்குப் பாதுகாப்பாவது மடலைத் தவிர வேறில்லை என்பது முதல் குறள் கருத்து. ஆனால் கடல் போன்ற பெருங்காம வயப்பட்டாலும் மடல் ஏறமாட்டாத பெண் இனத்தைவிடப் பெருந் தகுதி வாய்ந்த பிறப்பு எதுவுமே இல்லை என்பது இரண்டாவது காட்டிய குறளின் கருத்து. இதனால் என்னதான் நேர்ந்தாலும் ஆணைப்போல் மானத்தை விற்கப்

பெண் துணியமாட்டாள் என்பது வள்ளுவர் கருத்தாகின்றது.

திருமங்கை ஆழ்வார் என்னும் பரமபக்தர் இம் முறையில் வழுவியிருக்கின்றார். அவர் பெண்ணாக இருந்து மடல் ஏறுகின்றார். கடவுளை நாயகனாக்கி அவனை அடைய அவனைக் காதலித்த நாயகியாகிய தான், மடல் ஊர்வதாகக் கற்பனை செய்கின்றார் மங்கை மன்னர். அது இறை அன்பைக் காதல் வழியில் காட்டும் ஒரு முறை. ஆணாகிய அவரே கற்பனைப் பெண் ஆகின்றார் அன்றி அவர் உண்மைப் பெண் அல்லராதலின் வள்ளுவரது பெண்மைச் சிறப்பை மங்கை மன்னர் கெடுத்துவிட்டார் என்று கொள்ளவேண்டாம். திருமங்கையார் பாடிய சிறிய திருமடல் பெரிய திருமடல் என்ற இரண்டு மடல்களும் வடித்த சுவை உடையன. நிற்க,

வருணகுலாதித்தன் மடல் என்பது தமிழ் நாட்டின் பழம் பெரும் கடல் துறைப் பட்டினங்களுள் ஒன்றான நாகை நகரில் நல்வாழ்வு வாழ்ந்த காத்தான் என்கின்ற வருணகுலாதித்தனைப் பாட்டுடைத் தலைவனாகக்கொண்டு பாடப்பட்ட ஒரு நூல். இந் நூல் நானூற்று எழுபது கண்ணிகள் கொண்ட கலிவெண்பாவால் ஆக்கப்பெற்றது. நூல் அருமையாக அமைந்திருக்கிறது. நூல் முழுதும் கற்பனை மயம். நயமான உயர்ந்த சொற்களும் வருணனைகளும் கருத்துக்களும் எங்கும் பரவி வைர மணிகள் போல் மின்னுகின்றன. ஆனால், இதனை ஆக்கிய ஆசிரியர் யாரெனத் தெரியவில்லை. பழைய சில

பதிப்புகள் பிழை மயமாகக் காணப்படுகின்றன. இந் நூலுக்குத் திருத்திய நல்ல பதிப்பு ஒன்று இதுகாறும் இல்லை. எனவே இதனைப் பதம் பிரித்து விளக்கம் எழுதி வெளியிடுகின்றேன்.

இந் நூலில் ஒரு நங்கை அடிமுதல் முடிவரை நன்கு வர்ணிக்கப்படுகின்றாள். பிறகு பாட்டுடைத் தலைவனாகிய வருண குலாதித்தனின் தசாங்கம் சிறப்பித்துக் கூறப்படுகிறது. அதன்பின் காட்சி; அதாவது அம் மெல்லியலைக் கண்டு மையல்கொள்ளும் நிலை. கண்களிற்கண்ட அவளோடு ஏதேதோ பேசுகின்றான்; பிதற்றுகின்றான் அவன். அவள் பதில் பேசவில்லை. அந் நங்கை "புன்முறுவல் செய்தருளிப் போயினள்." அன்னாள் "சிங்காரப் பின்னழகும் சேவி"த்து, அவள் "மண்ணின்மேல் தோய அடி வைத்த சுவடு அத்தனையும் கண்ணின்மேல் ஒற்றி ஒற்றிக் காமுற்றான்" அவன்.

அவ் அழகி "பூங்காவில் வந்த புதுமை" அவன் "கண்ணைவிட்டு நீங்காமல்" அன்னான் "உள்ளறிவு" நீங்கப் பெற்றான். அவள் சென்றுவிட்டாள்; அவனுக்கு ஒன்றும் தோன்றவில்லை. தளர்ச்சி காரணமாக, சிறிது கண் அயர்ந்துவிட்டான். அந் நிலையில் "நெஞ்சில் கருணையிலா நிட்டூரி யார்தம்மை வஞ்சக் கனவில் வரக்" கண்டான் காமுகன். "செஞ்சிலம்பு கொண்ட இருதாள் மலரைக் கும்பிட்"டான். திரும்பவும் புலப்பம் கனவில். கனவில் அம் மாது "திருவாய் மலர்ந்து நகைசெய்"யக் காண்கின்றான்; கனவிலே அநுபவிக்கின்றான்; "இந்த்ர பதம் பெற்றவர்போல் இன்புற்று" அது கனவென்று அறியாமல் விழித்தான்.

அவ்வளவுதான், காணவில்லை தன் அருமைப் பெண்ணை. "சோலையெலாம் தேடி"னன்; சுற்றினன்; எங்கும் காணோம. ஒன்றும புரியவில்லை அவனுக்கு. "ஐயோ! கனவா? விழித்துக் கெடுத்துவிட்டேனே" என்று ஏங்கினன். காடும் மலையும் அவளாகத் தோற்றியது அவன் கண்களுக்கு.

அப்பொழுதுதான் அவன் உய்வுக்கு ஒரு நினைவு தோன்றுகிறது. அதுதான் மடலேறும் வழி. மடல்பற்றி மங்கையைப் பெறலாம் என்றுசொன்ன வள்ளுவரை வாயார வாழ்த்துகின்றான். "காமம் உழந்து கலங்கி வருந்தினார்க்கு ஏமம் மடலல்ல தில்லை வலி - ஆமெனவே", சொன்ன திருவள்ளுவரைத் தோத்திரம் செய்தேன கருத்தில், உன்னிமடல் ஊர்தற்கு ஒருமித்தேன்" என்று கூறி மடற்கோலம் பூண்டு, அவள் திருவுருவை எழுதி எடுத்து "நற்றமிழ் நூல் சேருமா வருணகுலாதித்தன் செழுங்கனகத் தாருவெனும்" "நாத்தான் இரண்டுடையா நாகரிக"ன நாகையர்கோன் திருமுன்னர் அவன் தென் நாகைப்பதியின் திரு வீதியில பனைக் குதிரைமடல் ஏறத்துணிந்தே விட்டான்.

இந்நூல் சொற்சுவை பொருட்சுவை பெரிதும் கொண்டது. எடுத்து இங்கு விரிப்பின் முன்னுரை பெருகிவிடும என்று விடுக்கின்றேன். அவ் இன்னமுதை நூலினுள் கண்டு பருகி மகிழ்க!

காந்தி ஆண்டு ௭௯.
பங்குனி - ௧௨

ராய. சொ.

வருண குலாதித்தன் மடல்.

விநாயகன் வணக்கம்

*மாதுபுணர் காத்தான் வருணகுலா தித்தனைச்சென்று
ஓதுந் தமிழ்மா உலாமடற்குச் - சூதுமிகா
சந்தமுலைச் சந்த்ர நுதற் சங்கரிபுத் ரன்கருணைக்
கந்தமத்த தந்திமுகன் காப்பு.*

முருகன் வணக்கம்

*எங்குமுள்ள வானவர்கள் எல்லாம் எடுத்தாய்ந்து
மங்கையரின் சிங்காரம் வாழ்த்தியே - எங்கள்
வருணகுலா தித்தன் மடல்பாடு தற்குக்
கருணைபொழி ஆறுமுகன் காப்பு.*

பாட்டுடைத் தலைவன் சிறப்பு

*கருணைமுகி லாய்க்கொடைக் காத்தான்றென் நாகை
வருணகுலா தித்தன் மகிழ்ந்தால் - அருணமலர்ச்
செங்கைகளெங்கும் சங்குதங்கும் திங்கள்பொங்கும்
கொங்கைகளெங்கும் குங்குமந்தங்கும். [கங்குல்மங்கும்*

---

௧. **விநாயகன் வணக்கம்** மாது : திருமகள். காத்தான் வருணகுலாதித்தனைப் பொய்யாச் சூது சொற்கேட்டான் ஆடுங் காய். சந்தம் : சந்தனம், சந்த்ரநுதல் : திங்கள் போன்ற நெற்றி. சங்கரி : அம்பிகை. கந்தம் : மணம். தந்தி : யானை.

௨. **முருகன் வணக்கம்** ஆய்ந்து : ஆராய்ந்து. சிங்காரம் : அலங்காரம்

௩. **பாட்டுடைத் தலைவன் சிறப்பு** முகில் : மேகம். அருணமலர் : தாமரை. சங்கு : வளையல். திங்கள் : மதி. கங்குல் : இருள். வருண குலாதித்தன் மகிழ்ந்து மாமையத்தால், மங்கையரின் செங்கைகளில் வளை தங்கும்; மதிமுகம் பொங்கும், மா இருள் மடியும், கொங்கைகளில் குங்குமச்சேறு தங்கும்.

கலிவெண்பா

பெண்ணின் பெருமை

நீர்கொண்ட மேக நிறங்கொண்ட மேனியான்
பார்கொண்ட பாதப் பரந்தாமன் - சீர்கொண்ட

உம்பருக்கு மால்எழுப்பி ஓங்குநெடு மத்தாகச்
செம்பொற் கிரியைத் திரித்ததுவும் - அம்பரத்து

வீசுமதி தூணாக மேனிமெலி வித்ததுவும்
வாசுகியை நாணா வருத்தியதும் - ஓசை அலை

தன்னைக் கடைந்ததுவும் தண்அமுதத் தோடுதித்த
மின்னைத் தழுவியதும் எண்ணாமல் - பன்னித்

திரம்பேசும் கோவலர்பால் சென்றுபதி னாறா
யிரம்பேர் மணம்புணர்ந்தான் என்றும் - பெருங்கனக ௫

---

௧. நீர்கொண்ட மேகம் : கடல்குடித்த முகில். பார்கொண்ட பாதம் : உலகை அளந்துகொண்ட திருவடி. பரந்தாமன் : திருமால்.

௨. உம்பர் : தேவர். மால் : மயக்கம். செம்பொற் கிரி : மேருமலை. அம்பரம் : ஆகாயம்.

௩. மதி : சந்திரன். வாசுகி : ஓர் பாம்பு.

௪. மின் : இலக்குமி. பன்னி : பத்தினி.

௫. திரம் : வலி. (திறம் என்பது எதுகை நோக்கித் திரிந்தது) கோவலர் : இடையர். கனகம் : தங்கம்.

வல்லார்க்கும் கொங்கை மடவார் முதலாய
எல்லார்க்கும் மாலாயி னுனென்றும் - சல்லாபச் ௬

சிந்தைதனை மறறோர்பால் செல்லா வசீகரிக்க
வந்துலகில் உற்பவித்த மாமாது - அந்தரத்தில்

ஓதுஇனிய மினபோல் ஒளியாமல் எப்பொழுதும்
மேதினியிற சஞ்சரிக்கும் மினகொழுந்து - பூதலத்தில்

பைந்தொடியார் கோலம் பகல்விளக்குப் போலாக
வந்தொரு நந்தா மணிவிளக்கு - சந்தப்

படிவம் எடுதத பசுந்தோகை ஒகைப்
பிடிநடை அனனத்தினை பேடை - அடிதுவக்கித் ௧௦

தங்கும் கொழுந்தெனறு தளளாமல் ஓரிடம்போல்
எங்குமதித் திகக்கும் இளங்கரும்பு - பொங்குவெயில்

கண்டு முகமகருகாக கடடுண்டுத் தாதுதிர
வண்டு துவையா மதுமாலே - அணடாபால்

சோராக் கலேகுறையாச் சுறறு முயறகளங்கம்
சேரா மறையாச் செழுந்திங்கள - ஆராயும் ௧௩

---

௬. வல் : சூதாடுகாய. மாலாயினை : மயக்க மடைந்தான.

௭. வசீகரிக்க : பிடித்துக் கவர்ந்திழுக்க. மாமாது ; மடல் தலைவி. அந்தரம் : விண்.

௮. மேதினி : உலகம். மின் கொழுந்து : மின்னல் தளிர்.

௯. பைந்தொடியார், பிறபெணகள. நந்தா : குறை யாத. சந்தம்: இனிமை.

௧௦. படிவம்; வடிவு. பசுந்தோகை; பச்சைமயில் ஓகை: உவகை. பிடி : பெண்யானை.

௧௨ தாது: மகரந்தத்தூள். மது: தேன். அண்டர்: தேவர்.

மைத்தவழும் தென்பால் மலையமலை யிற்பிறவாச்
சித்தசன ஏருச் சிறுதென்றல் - வைத்த கச

உலைபுகாக் காயா உருகா நிறுக்கும்
துலைபுகா மாற்றுரையாச் சொர்ணம் - அலைகடல்சூழ் கரு

வெம்பூவின் மும்பூ விளைநிலத்தின் வீறடங்க
ஐம்பூ விளையும் அமிர்தநிலம் - கெம்பீரத்து

ஆர்க்கும் எவர்க்கும் அருந்தா திருந்தாலும்
பார்க்க மயக்கும் பசுந்தேறல் - போர்க்குரிய

காமனுக்கு வச்ராங்கி காமனுக்கு நிட்சேபம்
காமனுக்கு மோகக் கருவூலம் - காமனுக்கு

மூதண்ட லோகம் முழுதும்செங் கோல்நடத்தும்
கோதண்ட பீடசா குருபீடம் - மாதவரும்

நற்ற வரும்நிதியம் நாள்தோறும் நண்ணென்று
கற்றகவி இன்பக் கலைக்ஞானம் - வெற்றிமதன ௨0

மீதிட்ட காமநூல் வித்தைக்கு அடங்காமல்
வாதிட்ட பஞ்சவர் ணக்கிள்ளை - ஆதித்தன் ௨க

கச. மை. மேகம். மலையமலை: பொதிகை. சித்தசன் : மன்மதன்.

கரு துலை: தராசு.

கசு. வெம்பூ, விரும்பத்தக்க பூமி. வீறு: சிறப்பு.

கஎ. தேறல்: தேன்.

கஅ. வச்ராங்கி; வைரக்கவசம்: நிட்சேபம்: புதை பொருள். கருவூலம்: பொக்கிஷம்.

ககூ. மூது: பழைய. அண்ட லோகம்: முட்டை வடிவமான உலகம்.

௨0. நிதியம் : செல்வம். கலைக்ஞானம் : சாத்திர அறிவு.

௨க. காமநூல்: மதன சாத்திரம். வாது: சண்டை. பஞ்சவர்ணம்: ஐந்து நிறம். கிள்ளை: கிளி. ஆதித்தன்: சூரியன்.

பொங்குகதிர் காணாத பூங்குமுதம் கங்குலையும்
திங்களையும் காணாச் செழுங்கமலம் - எங்கும்நில்லா ௨௨

ஆக நகைக்கும் அரம்பையின் மேனகைக்கும்
கோக நகைக்கும் குலதெய்வம் - பாகுமொழிப்

பண்ணும் நடையும் பழகும்ஒரு சித்திரம்போல்
நண்ணும் மதனரசகுளிகை - வண்ண

நெடியதரு விற்படரா நீளவல்லி தாவிக்
கொடிபடராக் கற்பகப்பூங் கொம்பு - வடிவுமிகு ௨௫

பெண்ணுருவம் ஆகப் பிரமன் கடைந்தளித்த
மண்ணுலகம் காணக் வரும்அமிர்தம் - எண்ணும்

சிறப்பிக்க மாதவத்தோர் செய்தவங்கள் எல்லாம்
துறப்பிக்க வந்தபெரும் சூழ்ச்சி - நிறைந்துப்

பெருகி உவட்டெடுத்த பேரின்ப வெள்ளம்
பருகில் தெவிட்டாப் பசுந்தேன் - ஒருவருக்கும்

பூணக் கிடையாத பொன்ஆரம் தாரத்தே
காணப் பரிமளிக்கும் கஸ்தூரி - நீள்நிலத்தில் ௨௯

---

௨௨. கதிர்: கிரணம். பூங்குமுதம்: ஆம்பல் மலர். கங்குல்: இருட்டு. திங்கள்: சந்திரன். கமலம்: தாமரை.

௨௩. அரம்பையர்: தேவ மாதர். கோகநகை: திருமகள்.

௨௪. பண்: இசை. நடை: நடனம். நண்ணும்: பொருந்திய. மதனரச குளிகை: இன்பக் காம மாத்திரை.

௨௫. தரு: மரம். வடிவு: அழகு.

௨௬. துறப்பித்தல்: ஓட்டம் எடுக்கச்செய்தல். சூழ்ச்சி: தந்திரம்.

௨௭. உவட்டெடுத்தல்: தெகிட்டிவிடுதல். பருகுதல்: குடித்தல்.

௨௮. பூண: அணிந்துகொள்ள. பொன் ஆரம்: தங்க மாலை. பரிமளித்தல்: மணத்தல்.

கொல்லாக் கொடுங்கூற்றம் கூவாமல் கொஞ்சுகுயில்
எல்லாக் கலைக்கும் இனியமான - உல்லாசத் ௩௦

திரு அடி

தேமேவு அனிச்சச் செழும்போது எனும்இனிய
பூமேல் நடக்கப் பொருமலோ - மாமோகத்து

அந்தமத நூல்கொண்டு அமிர்தநிலை ஆராயும்
மைந்தர் அதிமதுர வாய்பட்டோ - முந்துகணைச்

செங்கைச் சிலைவேள் திருமுடியின் மேல்வைத்தோ
மங்கையர்தம் கையால் வருடியோ - பங்கமுற

வாட்டியவா னோரை வசீகரிக்கச் செம்பஞ்சு
தீட்டியோ கோலம் சிவந்ததென - நாட்டம்

திகழ அகம்சிவந்து செம்பவளக் கொம்பும்
பகரும்எழில் இந்த்ராணி பந்தும் - புகழ்இளைஞர் ௩௫

மெத்துமதி சோர்வதற்கு விண்மதிபோ தாதென்று
சித்தசன்தான் ஆராய்ந்து செய்தமதி - பத்தும் ௩௬

---

௩௦. கொடும் கூற்றம்: பொல்லாத எமன்.

௧ முதல் ௩௦ கண்ணிகள் பொது வர்ணனை.

௩௧. தேமேவு: தேன்பொருந்திய. போது: பூ.

௩௨. மதநூல்கொண்டு ஆராயும் மைந்தர்: காமக்கலை வல்லார். அதிமதுரம்: மிகுந்த இனிப்பு. கணை: அம்பு.

௩௩. சிலைவேள்: வில் ஏந்திய காமன்.

௩௩. ௩௪, பங்கம் உறவாட்டிய வானோர்: தங்கள் உடம்பு கெடுமாறு வருத்தித் தவம்செய்வல்ல மேலோர். வசீகரிக்க: அவர்களைக்கூட வசியப்படுத்த. செம்பஞ்சு தீட்டுதல்: திருவடிக்குப் பஞ்சிநல் சாயந்தீட்டுதல். நாட்டம்: கண்.

௩௫. பவளக்கொம்பு: பவளக் குச்சி. இந்த்ராணி பந்து. அமரர் அரசன் தேவி ஆடும் பந்து.

௩௬. மெத்துமதி: மிக்க புத்தி. விண்மதி: வானப் பிறை. சித்தசன்: மதனன். பத்து: இரண்டு கால்களின் விரல்கள் பத்து.

பெரிது விஜயம் பெறுமதன ராஜன
சரிதநிறை புத்தகமும் தாங்கி - பரிவியே ௧௭

ஆதிப் பிரமன் அனந்தைத் திருத்திநடை
சாதிப்பிக் கும்காமன் தாளிணை - மோகினியில்

பரடு

நாளை மடல்விரியும் நாளிகே ரத்தின் இளம்
பாளை விரியாப் பசுங்குரும்பை - நாளும் ௧௯

---

௧௭. மதனராஜன சரிதம் நிறை புத்தகம்: மன்மதன பெருங்கதை நூல்.

௧௮. ஆதிப் பிரமன: பழைய பிரமா. அனந்தைத் திருத்தி: அன்னத்தின் நடையையும் திருத்தஞ்செய்து. சாதிப்பித்தல்: சாதிக்கும்படி செய்தல். தாள்: அடி.

௧௧ முதல் ௧௮ முடிய அவள் திருவடிச் சிறப்புக் கூறப்பட்டது. இப்படியே ஒரு நங்கையைக் காலமுதல் தலை வரை அலங்கரித்துக் கூறப்படுகிறது. அனிச்ச மலர் மேல் நடக்க ஆற்றுமலோ, காமுகர் திருவாயப்பட்டோ, மன்மதன முடிமீது தாக்கியோ, வருடிய சேடியர் கை பட்டோ, செம்பஞ்சுக் குழம்பு இட்டியோ சிவந்துபோன தென்று சொல்லுமாறு பார்ப்போர் கண்களையெல்லாம் கவர்ந்து, பவளக் குச்சிகளில் பந்தைத் திரட்டிவைத்தது போன்ற விரல்களைக்கொண்டு, அப் பத்து விரல்களும் பத்துச் சந்திரர்களைப்போல் பிரகாசம்பெற்று மன்மதனின் விரிந்த கதை முழுமையும் எல்லோர்க்கும் நினைப்பூட்டுவதுபோன்ற அன்னத்தின் நடையை வென்ற திருவடிகளை உடையாள் என்பது ௧௧ முதல் ௧௮ முடிய உள்ள கண்ணிகளின் கருத்து.

௧௯. மடல்: பாளை இதழ். நாளிகேரம்: தென்னை. விரியும் பருவத்தேயுள்ள தென்னைப் பசுங்குரும்பை காற் குமிழுக்கு உவமை.

௧௯ முதல் ௪௨ முடியப் பரட்டின் வர்ணனை. 'பரடு' என்பது பாதத்திற்கு மேல் பூட்டு எலும்பாக அமைந்

அவங்கள் புரியாது அருந்துறவோர் செய்யும்
தவங்கள் நிறுக்கும் தராசு - நவங்கொள் ௪௦
இரண்டு நிகராகி எல்லோர்க்கும் இன்பம்
திரண்ட எனஅழகு சிந்தி - மருண்டமதன்
வேதசா ரங்குமுறும் மின்னார் புரத்துடனே
பாதசா ரஞ்சூழ் பரட்டினாள் - ஆதரவின்

கணைக்கால்

ஆட்சிமத ராஜவிருது அத்தனையும் ஊதாமல்
காட்சியிலே போதிக்கும் காளம்போல் - மாட்சிஇணை
மீதார விழிக்கயலின் மேற்பாயச் சூதொட்டி
வாதாகி நிற்கும் வரால்இணைபோல - ஊதுருயில ௪௫

திருக்கும் இரண்டு குமிழ்போன்றிருக்கும் உறுப்பு. அதற்குக் காற்கரண்டை என்று பெயர். கரண்டைக் கால் என்றும் சொல்லுவதுண்டு.

௪௦. இரண்டுபுறமும் இரு கரண்டை இருப்பதால் தராசு ஒப்புக்கூறப்பட்டது. அருமையான துறவிகளது தவத்தைக்கூட நிறுத்துப் பார்த்துவிடும் வலிமை கொண்ட தராசு அது. நயம்: புதுமை.

௪௧. ௪௨. மயங்கிய மதனுடைய ஆரண ரசம் பீறிடுகின்ற மின் அனைய சிலம்பணிந்த பாதசாரம் மிளிற்றும் பரட்டினை உடையாள்.

௪௩ முதல ௪௬ முடியக் கணைக்கால வர்ணனை. கணைக்கால் என்பது முன்குறித்த பரட்டுக்கும் முழந்தாளுக்கும் இடையே உள்ள ஓர் அவயவம்.

௪௩. காளம்: வெற்றிச் சின்னம்

௪௪. விழிக்கயல்: கண்ணாகிய கயல்மீன். சூதொட்டி: சூது தொடுத்து. வாதாகி: போருக்குத் தயாராகி. வரால் இணை: இரண்டு வரால் மீன்கள்.

காள மதனமுதுகு காட்டாமல் மாட்சிபெறத்
தோள தனிற் கட்டுகின்ற தூணிபோல் - வேளின் ௪௫
பெருத்தகணைக் காலைந்தும் பின்னிடவே மைந்தர்
கருத்தை வருத்தும் கணைக்காலாள் - ஒருத்தி

முழந்தாள்

அமையும் இலங்கா புரியில் அன்றுசென்ற தூதர்
தமையும் மருட்டுமுழந் தாளாள் - அமுதுபயில்

துடை

அங்க அநுராக அதிமோக சாகரத்தைச்
செங்கையுற நீந்துகைக்காம் தெப்பமோ - இங்கிதமாய்
மட்டுப் படாஇளைஞர் வாஞ்சை மதயானை
கட்டப் படும்இரண்டு கம்பமோ - தொட்டுமயல்
நாட்டுகல விக்கினிய நாடகசா லைக்கமுகு
கூட்டு மணிமுகப்பின் தூண்களோ-கோட்டுஇபத்தின் ௫௦

---

௪௫. தூணி. அம்பறாத்தூணி. வேள்: மன்மதன்.

௪௬. கணைக்கால் ஐந்தும் பின்னிட: அம்பின் நுனிகள் ஐந்தும் பின்னிட்டுக்கொள்ள. ஒருத்தி: ஒப்பற்ற சீதை.

௪௭. தூதர்: அனுமார். மருட்டுதல்: மயக்குதல். அமுதுபயில்: அமுதத்தில் பழகுகின்ற.

௪௮. அங்கம்: உறுப்பு. அநுராகம்: ஆசை. அதிமோகம்: பெருங்காமம். சாகரம்: கடல். துடை தெப்பத்திற்கு உவமை.

௪௯. மட்டுப்படா; கணக்கில் அடங்காத. வாஞ்சை: பிரியம். கம்பம்: தூண். இளைஞர்களை மதயானையாகவும் துடைகளை அவ்யானைகள் கட்டும் கம்பங்களாகவும் உருவகப்படுத்தப்பட்டிருக்கின்றன. மயல்: மையல்.

௫௦. கலவி: சேர்க்கை. கோடு: கொம்பு. இபம்: யானை.

சுத்தந் துதிககையோ சொலலுவமை என்றுஉலகோர்
சித்தத்து உதிககை சிறபபிததது - மெய்த்திமிர ௫௧

வாரணவேள ஓலககமாலவசநத மண்டபமோ
தோரண வாழைத துடையிளை - தாரணியில

அல்குல்

ஆலஇககு விலவேள அமளியிலே இவ்வுலகில்
பாலிககும இநதர பதமெனவாச - சீலிககும

புந்திககு மாலுறறும போமாரன பொககஷமென
வநதிககும பொனஆல வடடமெனச - சிநதிததுர

சூழுமணி தாங்கித் துலஙகுகுறங் காமஇரண்டு
வாழைஇடைப செநதேனை வைத்ததெய-வேழமதன ௫௫

காமித்த தென்றல் கறஙகிணஉரக காரிகையார்
சேமிதது அலஙகரிதத தேரெனபப - பூமிககுள ௫௬

---

௫௧. திமிரம : இருள.

௫௨ வாரணம : யானை. வேள : காமன. ஒலககமால் வசந்த மண்டபம : கொலுவிறறிருககும பெரிய இள வேனில் மாளிகை. தாரணி : உலகம

௫௩. ஆல : நஞசு. இககு : கருமபு. மன்மதனது கருமபு வில் சிலரை விஷமபோல நலிவதால் ஆல் இக்கு வில் வேள என்று கூறபபடடது. அமளி : படுக்கை. பாலித்தல் : கொடுத்தல். இந்த்ரபதம : சுவர்க்க வாழவு. சீலித்தல் : ஒழுக்கத்தோடு வாழதல்.

௫௪. புந்தி : புததி. மால் : மயககம. வந்தித்தல் : வணஙகுதல்.

௫௫. மணி : ரத்னம இழைத்த ஆபரணம். குறங்கு துடை. வேழம : கருமபு.

௫௬. கறஙகு : காற்றுடி. தென்றலைத் தேரோடு கூட்டுக. தென்றல் காமனின் தேர்.

வண்மைமதனை நூல்ஒழிய மற்றுள்ள நூல் பொய்எனவே
உண்மை விளக்கும் உருவமாய் - திண்மைஉடை ௫௭

மாரனை அரசொழிய மற்றோர் அரசிலையென்று
ஆரமயல் பூட்டும் அரசிலையாய் - ஈரம்

தயங்கி அமிர்தம் ததும்பி இதழ் உற்று
வயங்குபொறிப் பைந்நாகம் ஆகி - நயங்குலவி

ஓசைமணி மேகலையின் உட்கலையில் எஞ்ஞான்றும்
ஆசை பரிமளிக்கும் அல்குலாள் - ஈசர் ௬௦

இடை

துடியாய்ப் பிடியாய்ச் சுருதியாய் வல்லிக்
கொடியாய் இளவல்லிக் கொம்பாய் - வடிவு அடங்கப் ௬௧

---

௫௭. திண்மை : வலிமை.

௫௮. மாரன் : காமன். முதல் அரசிலை என்பதை அரசு இல்லை எனக் கொள்க. இரண்டாவது அரசிலை அரசமரத்தின் இலை. அது உபமானத்தில் வந்தது. ஆர மயல் : நிறைந்த மையல்.

௫௯. பொறி : புள்ளி. பை : படம். நாகம் : பாம்பு. குலவி : பொருந்தி.

௬௦. ஓசை மணி : சலசலக்கும் முத்துக்கள். ஞான்று : பொழுது. பரிமளித்தல் : மணத்தல். ஈசர் : சிவபெருமான். அவர் கையில் வைத்திருக்கும் துடி அடுத்த கண்ணியில் வருகின்றது.

௬௧. துடி : உடுக்கை. இது பறை வகைகளுள் ஒன்று ; நடுப்பகுதி மிகவும் சிறுத்திருக்கும் ; அது இடைக்கு ஒப்பு. பிடியாய் : கைப்பிடிக்குள் அடங்குவதாய். சுருதியாய் : ஒலி போன்ற மென்மையுடையதாய். வடிவு அடங்க : அழகெலாம் ஒருசேர.

பண்ணிச சமைத்தஅயன் பாதாதி கேசமெல்லாம
கண்எச்சில் என்று கருதியே - வண்ணமலர்த் ௬௨

தேமருவும அல்குலஎனும தென்றல் செழுந்தேரில்
மாமதனன நின்ற வடிவமென - நாமருவு

மாதுவிளை யாடுமுது வாயபுலவர் சொறபயனபோல்
ஏதுதெரி யுந்தெரியா தென்னலாய - மூதறிவிற்

பண்டைமொழி யிறகுறித்த பாவலரே போல்எவரும
உண்டில்லை எனனுமஉரைககிசைந்து-மணடலத்தில் ௬௫

---

௬௨. பண்ணி - சமைதத : மீமிசை, அதாவது, ஒருபொருள இருசொல்; செயத எனபது பொருள. அயன : பிரமன். பாதாதி கேசம : உளளஙகால் முதல் உச்சி முடிய. கண எச்சில என்று கருதியே : கண்பட்ட எச்சில் என நினைததே. மறறைய அங்கஙகள அனைத்தும கண் எச்சில் ஆகிவிட்டதால் கண் எச்சில் படாமல் கண்ணுக்குத் தோறறுததாக இடையை வகுத்தான படைபபுக கடவுள எனபது கருத்து. வண்ணம : அழகு.

௬௩. தே மருவு : தேன ததுமபும. நா மருவு : நாவில் பொருந்திய.

௬௪. மாது : கலைமகள. முதுவாயப புலவர் : தேறிய வாயை உடைய பண்டிதர். ஏது தெரியும தெரியாது என்னலாய : இடை தெரியும என்று சிலர் சொல்ல, இல்லை; அது தெரியவே இல்லை எனச சிலர் செப்புகின்றார்.

௬௫. உண்டில்லை எனனும உரைக்கு இசைந்து : சிலா இடை உண்டு என்று உரைககின்றார்; வேறு சிலர் இடையே இல்லை என இயமபுகின்றார். இரண்டு உரைககும இசைவாக இருககின்றது இடை. "பல்லியல் நெறியிற பார்க்கும பரமபொருள எனனயார்க்கும, இல்லை உண்டு என்ன நின்ற இடையினுக்கு இடுக்கண் செய்தார்" எனப பேசுகின்றார் கவிச சக்கரவாத்தி.

மாதரானை காத்தான வருணகுலா தித்தனைச்சென்று
ஏத்தார்போல் தேய்ந்த இடையினாள் - நீத்துச ௬௬

உந்தி

செழித்துவாழ இல்லறத்தைத் தீதெனபார் நெஞ்சைச
சுழித்துவாஙகு உந்திச சுழியாள - விழித்தெதிரே

வயிற்று மயிர் ஒழுங்கு

உற்றமால் பூட்டும உதரவட பத்திரத்தில்
கொற்றமால் பள்ளிகொண்ட கோலமோ - வெற்றிமதன
செஙகைச் சிலைநாணோ செஙகோலோ கொஙகைகளாம
துஙகக களிற்றின துதிக்கையோ - குஙகுமமசோ ௬௯

---

௬௬. மா தானை : பெரும சேனை. ஏத்தார் போல் : வணஙகாதாரைப போல. வருணகுலாதித்தனை வாழத்தாதார் தேயவதுபோல இடை தேய்ந்தது எனபது சிறந்த கருதது நயம கொண்டது.

௬௭. செழிபபுடைய இல்வாழவை விருமபாதார் உள்ளத்தைச் சுழற்றி இழுககும உந்திச சுழியுடையாள. "அறன எனப பட்டதே இல் வாழககை" அலலவா. உந்திச் சுழி : கொபபூழ

௬௮. மால் பூட்டும : மயககம கொடுககும. உதர வட பத்திரம : வயிறு ஆகிய ஆல் இலை. கொறறமால் : வெற்றித்திருமால. கோலம் : அழகு. வயிறு ஆலிலையாகவும அதன் நடுவே உள்ள மயிர ஒழுஙகு ஆலிலை மத்தியில் நெடுமால் பள்ளி கொணடது போலவும தோறறம அளிக்கின்றன.

௬௯. சிலை நாண : வில்லில கட்டும கயிறு. செஙகோல் : நேரான கமபு. கொஙகை யானையின மஸ்தகத்துக்கு ஒப்புரைக்கபபட்டது. மயிரொழுஙகு அவ யானையின துதிககை. களிறு : யானை.

பொற்புமுலை யாம்இரட்டைப் புண்டரிகப் போதரும்பி
நற்புதுமை காட்டுமொரு நாளமோ - அற்புதவேள் ௭௦
ஆர்க்கும் திருநாளுக்கு அலங்கல்தேர் பின்னோட்டம்
பார்க்கப் பிணித்த பணிவடமோ - நீர்க்குமிழி
ஏந்தும்இரு கொங்கை இளநீர் கலந்தணிந்த
சாந்து புழுகொழுகும் தாரையோ - மாந்தர்மருள்
உச்சாய மாம்இடைக்கும் ஓங்குபய மாமுலைக்கும்
அச்சாய நிறுத்தியநா ராசமோ - கச்சாரம்
வன்னச் சிறந்தமுலை மால்வரையின் மாதவத்தோர்
தன்னெஞ்சை ஏற்றுமொரு சாரமோ - கன்னிப்
புளகஅபி ராமப் பொருவருகெம் பீரக்
களபமுலைச் செவ்விளநீர்க் காம்போ - வளமையினால் ௭௫

---

௭௦. பொற்பு : அழகு. புண்டரிகம் : தாமரை. போது : மலர். நாளம் : கொடி. இரண்டு மலர் அரும்பிய ஒரு கொடி போன்றிருக்கிறது உரோம வரிசை.

௭௧. பிணித்த : கட்டிய. வடம் : கயிறு.

௭௨. சாந்து : சந்தனம். புழுகு : புனுகு. தாரை : ஒழுங்கு.

௭௩. உச்சாயம் : சிறப்பு. உபயமாமுலை : இரு பெரும் தனங்கள். நாராசம் : இரும்பினால் செய்யப்பட்ட அம்பு. இடைக்கும் தனங்கட்கும் இடையே பொருத்தி நிறுத்தப்பட்ட அச்சுப் போன்றிருக்கின்றது, மயிர் வரிசை. கச்சு : ரவிக்கை. ஆரம் : மாலை.

௭௪. மால் வரை : பெரிய மலை. சாரம் : ஏணி

௭௫. புளகம் : மயிர்ச் சிலிர்ப்பு. அபிராமம் : மனத்திற்கு இனிமைதரல். பொருவரு : ஒப்பற்ற. கெம்பீரம் : பெருமிதமான தோற்றம். களபம் : வாசனைத் திரவியம். வளமை : வளப்பம்.

எண் இரண்டு கொஙகைக்கு இடைவெளியைநோக்குகின்ற
கண இரண்டின பத்திக் கதிர்ஒழுங்கோ-எண் ணிஎண்ணிப

பாாக்கும பொழுதில் பலகோடி சொல்உவமைககு
ஏற்கும சிறுரோம ரேகையாள - நீர்க்கயத்துச

கொங்கை

சீதவன சத்தருமபைச செபபலாம அவஅருமபு
ஆதவனைக் கண்டால் அலருமே - சூதாடு

வட்டென்று உவமை மதிககலாம வட்டதனை
வெட்டென்று சொல்ல விதிஉண்டே - நெட்டுடலச்

சககரவா கததைச சரிஉரைக்க லாமஅதுவும
மிக்க சிறகுடைததாய விடடதே - ஒக்குமளவ அ௦

பாரப பருவநலப பசிளநீா எனலாம
ஆரப புளகம அருமபாதே - வீரமதன

வண்ணமுடி என்று மதிக்கலாம அம்மகுடம
தண்ணெனவும வெசசெனவும தாராதே - பண்ணாிய

எசு. பத்தி : வரிசை. கதிா : ஒளி.

எஎ. ரேகை : கோடு. கயம் : தடாகம்.

எஅ. சீதம : குளிர்சசி. வனசத்து அருமபு : தாமரை மமாட்டு. ஆதவன் : சூரியன். அலரும் : மலரும.

எகூ. வட்டு : காய. நெட்டு உடல : நீளமான உடமபை உடைய.

அ௦. சககரவாகம் : ஒரு பறவை. அபபறவையைக் கொஙகைககு உபமானமாகக் கூறுகிறாா இம்மடல் ஆசிரியர். அபபறவையை நாம அறியோம.

அக. பாரம் : பெரிய. ஆரப் புளகம : நிறைந்த மயிர்க கூசசு.

அஉ. தண : குளிர்சசி. வெசசு : வெபபம. "வாவி உறை நீரும வடநிழலும, பாவகமும, ஏ அனைய கண்ணாா இள முலையும — ஓவியமே! மென சீதகாலத்து வெம்மை தரும வெமமைதனில், இனபாரும சீதளமாமே." என்ற வெண்பா இங்கு நினைக்கத் தககது.

சித்ர மணிச் செப்பென்று செப்பலாம் அச்செப்புப்
புத்தமிர்த போகம் பொசியாதே - சுத்தந்திச ௮௩

சுந்தரமசோ புறப்புதத்தைச் சொன்னாலும் பனிநீரும்
சந்தனமும் குங்குமமும் தாங்காதே - விந்தைசெறி

அந்த நறுங் கோங்கின் அரும்பெல்லாம் அவ்வரும்புக்கு
இந்த முகக்கருமை எய்தாதே - சந்தமிகும் ௮௫

பூரணகும்பங்கள் என்ப போற்றலாம் அக்கும்பம்
தாரணியும் ஒண்சுணங்கும் தாராதே - சீரணியும்

மாகனக வெற்பெல்லாம் மற்றுமந்த வெற்புஅரனார்
கோகனகக் கையால் குனிந்ததே - வாகுசெறி

பந்திணைகள் என்று பகரலாம் அப்பந்தும்
இந்துநுதலார்கைக்கு இடைந்தெழுமே - கந்தமிகும் ௮௮

---

௮௩. செப்பு : கிண்ணம். புத்தமிர்த போகம் : புதிய அமிழ்த இன்பம். பொசியாது : கசியாது.

௮௪. புறப்புதம் : நீர்க்குமிழி.

௮௫. நறும் : நல்ல. கோங்கு : ஒரு பூச்செடி, அல்லது பூமரம். கோங்கரும்பு கொங்கைக்கு உபமானமாகப் பல இலக்கியங்களிலும் பயின்று வந்திருக்கிறது. அது யாதென்று தெரியவில்லை.

௮௬. தார் : மாலை. அணி : நகை. ஒண் சுணங்கு அழகுத் தேமல்.

௮௭. கனக வெற்பு : பொன் மலை. அரனார் : சிவபெருமானார். கோகனகம் : தாமரை. குனிந்தது : வில்லாக வளைந்தது. வாகு : எழில்.

௮௮. பந்திணைகள் : இரண்டு பந்துகள். இந்து நுதலார் : சந்திரனைப் போன்ற நெற்றியை உடையார். இடைந்து எழும் : தளர்ந்து எழும்பும். கந்தம் : மணம்.

பூங்கொத்து இணையாகப் புகலலாம் பூங்கொத்தும்
தேங்குதென்றல் வீசச் சிதறுமே - மாங்கனியின் ௮௯

பக்குவமாம் என்று பகரலாம் அக்கனியும்
மிக்ககிளி கோதியிடில் மீறுதே - தக்கபொரு ௯௦

வாகுமத யானை இரு மத்தகமென் றோதலாம்
பாகர்கொடுந் தார்க்குப் பயந்ததே - ஆகையினால்

மானே முதலிந்த மண்டலத்தில் நேரின்றித்
தானோ தனக்குச் சரியாகி - ஞானமெலாம்

மொண்டெடுத்த மோன முனிக்குறும்பெல் லாமடக்கத்
தண்டெடுத்து வந்த தநுமாரன் - கொண்டலெனும்

மட்டவிழும் பூங்கோதை மாதுரிக்க குந்தளக்கும்
இட்டவினைக் கூடாரம் என்னலாம் - பட்டத்து

இடங்கொண்டு பூரித்து இறுமாந்து முத்து
வடங்கொண்டு மேன்மேல் வளர்ந்து - தடங்கொண்ட ௯௫

---

௮௯. தேங்கு தென்றல் : நிறைந்த தென்றற் காற்று. சிதறும் : சின்னபின்னமாகும்.

௯௦. கோதியிடில் : கடித்து விட்டால். மீறுது : வளராது. பொரு : போர் செய்கின்ற.

௯௧. பாகர் : செலுத்துவோர். கொடுந்தார் : பொல்லாத அங்குசம்.

௯௨. நேர் : சமம். ஞானம் எலாம் : அறிவு முழுமையும்.

௯௩. மொண்டெடுத்த : முகர்ந்து கொண்ட. தநுமாரன் : வில் வல்ல காமன் : கொண்டல் : மேகம்.

௯௪. மட்டு : தேன். கோதை : கூந்தல். வினைக் கூடாரம் : தொழிற்சாலைக் கூடம். வட்டத்து : வட்ட வடிவமாக.

௯௫. இடங் கொண்டு : பக்கத்து இடங்களை ஆக்ரமித்து. பூரித்து : பருத்து. தடம் : விசாலம்.

வட்ட இரு மந்தரத்தை மாறிற பதிந்திறுகக்
கட்டுமணி ஆணிபோற கண்கறுத்துக் - கிட்டரிய ௯௬

பாளித லேப படீரம உலாவிய
லாளித மோகன ராஜசம - மேளம

னோகர காமவி னோதவி காரவ
சீகர கோமள சீதளம - ஆகி

அரும்பி விரும்பி அசைந்து தசைந்து
நிரம்பி நெருங்கி நெகிழ்ந்து - பரந்து

சுணங்கு நிறைந்து சுகந்த கதம்ப
மணங்குடி கொண்டு வயங்கி - இணங்கி ௧௦௦

அருந்தவர் சிந்தை அடங்கி மடங்கி
வருந்த நெருங்கி வளர்ந்து - திருந்திஒரு

தீதுங்கொள ளாத செழுந்தா மரைமுகையின
மோதும சிறுதிவலை மொயத்தலபோல் - ஓதமரர் ௧௦௨

---

௯௬. இரு மந்தரத்தை : இரண்டு மந்தர மலைகளை. இறுகக் கட்டும. இறுக்கிய பூட்டுகின்ற.

௯௭. பாளிதம. பச்சைக் கற்பூரம். லேபம : பூச்சு; லேபனத்தின் இடைக் குறை. படாரம. சந்தனம. லாளிதம : அழகு. ராஜ சமமேளம : ராஜக் கூட்டம. கடைசி எழுத்தாகிய 'ம'வை அடுத்த கண்ணிக்குக் கொண்டு போக வேண்டும.

௯௮. மனோகர காம விநோத விகார வசீகர என்று பிரித்துப் பொருள் கொள்ள வேண்டும.

௯௯. அரும்பி : கூம்பி. தசைந்து : தசைப் பொலிவு பெற்று. நெகிழ்ந்து : மிருதுத் தன்மையாகி. பரந்து : இடங் கொண்டு.

௧௦௦. சுணங்கு : தேமல். வயங்கி : விளங்கி.

௧௦௨. முகை : மொட்டு. சிறு திவலை : சிறிய நீரத் துளி.

வாழக் கடல்கடைந்த மாயோன் மணிமகுடம்
சூழத் தெறித்த சுவைத்துளிபோல் - ஏழுலகும் க௦ங
மெச்சு கலைமதியின் வெண்ணிலா வீசுமுத்தின்
கச்சுப் புனைந்த கனதனத்தாள் - இசையிமுல்

கை விரல்

ஏத்துகின்ற காமுகர்மேல் இலாபவேள் முத்திரையைச்
சாத்துகின்ற முத்திரைக்கோல் தானொன்றா - சூத்திரங்
ஆயில் ஒருவர் அறியா அமிர்தநிலைக் [கண்டு
கோயில்திறக்கக் குந்திறவு கோலென்னத் - தூயகலை
வாசிக்கும் பஞ்ச வனக்கிளையின் சிவந்த
நாசிக்கு நேராய நகந்துலங்கத் - தேசுற்ற
பத்ர கரவீர பத்திரமோ கோமளஞ்சேர்
சித்ரப் பருவச் சினைக்கெளிறோ - மெத்தென்று
துய்ய பவளத் துகளறுகொம்பு போன்ற
வெய்யமயல் பூட்டும் விரலினாள் - செய்யசெழுந் க௦கூ

க௦ங. தெறித்த : சிதறிய. சுவைத் துளி : இனிக்கும் சொட்டு.

க௦ச. நிலா வீசு முத்தின் கச்சு : நிலவு கொழிக்கும் முத்துப் பதித்த ரவிக்கை.

க௦ரு. முத்திரை : அடையாளம்.

க௦சா. ஆயில் : ஆராய்ந்தால். திறவுகோல் : சாவி. தூய கலை : பரிசுத்தமான நூல்.

க௦எ. பஞ்சம் : ஐந்து. வனக்கிளை : சோலைக் கிளி. நாசி : மூக்கு. துலங்க : விளங்க. தேசு : ஒளி.

க௦அ. கரவீர பத்திரம் : அலரிச்செடியின் இலை. சித்ரம் : ஓவியம். சினைக் கெளிறு : கருவுற்ற கெளிறு என்ற மீன் வகை.

க௦கூ. துகள் : குற்றம். வெய்ய மயல் : கொடும் மயக்கம். பூட்டுதல் : சேர்த்தல்.

உள்ளங்கை

தாமரையின் போதைச் சலப்படுத்திக் காந்தளெனும்
மாமலரைத் தூர வனத்தகற்றிக் - காமுகர்மேல் ககO
வெங்கடுங்கோ பத்துடனே வீசிப் புடைத்தாலும்
செங்கழுநீர்ப் பங்கெதாத்துச் சீதளமாய் - இங்கிதத்து
மோகமபூ ரிக்க முடிதுவக்கித் தாளனவும்
ஆகமபூ ரிக்கும் அகங்கையாள் - ஓகை இசை

முன்னங்கை

விண்டிருக்கும் யாழ்களெல்லாம் வெட்கத் திருஉருவம்
கொண்டிருக்கும் யாழ இனிய கோடொத்து -வண்டணிந்து
சுற்றுநவ ரத்னாம் துலங்குகட கங்களினுல்
மொயத்தழகு மாருத முன்கையாள் - சித்ரமுலை

தோள்

பூரணகும் பங்களின்மேல் போட்டபெரு மாலைஎன்ன
ஆரணிவில் வேள்பஞ்சு அணைஎனனச் - சீரணிந்து ககரு

ககO. சலப்படுத்தி : நீருக்குள் ஓட்டி. வனத்தகற்றி : காட்டுக்கு விரட்டி.

ககக. புடைத்தல் : அடித்தல். செங்கழுநீர் : சேதாம் பல். சீதளம : குளிர்ச்சி.

ககஉ. ஆகம் : உடம்பு. அகங்கை : உள்ளங்கை. ஓகை : மகிழ்ச்சி.

ககங. விண்டிருத்தல் : விரிந்திருத்தல். யாழ : வீணை வகை. கோடு : வளைவு. வண்டு : வளையல்.

ககச ரத்னம துலங்கு கடகம் : வைரம் இழைத்த காப்பு.

ககரு ககசு. பூரண கும்பம் : முழுக்குடம். ஆர் அணி வில் வேள் பஞ்சு அணை : நிறைந்த அழகுடைய வில் மாரனின் பஞ்சுபொதிந்த பக்க அணை. அங்குரித்து: முளைத்து. வேய் : மூங்கில். தனமாகிய குடத்தின் மீது

கொங்கைமலை மேலருங் குரித்தெழுந்து கீழ்வளைந்த
துங்கமணி வேய்போலும் தோளிணை - திங்கள் ககசு

கழுத்து

சுமுக மதராஜன் சுருதிஇரு நாவாம்
குமுகுமெனும் புள்ளோசை கொந்த - தமரிக்கும்
வன்னிக்கும் பாளை மடல்விழ நாள்செல்லும்
கன்னிக் கமுகனைய கந்தரத்தாள் - துன்இரவி

முகம்

வந்தாள் விகசிதமாய வண்டின பதந்துவையாச்
செந்தாமரைபோல் திருமுகத்தாள் - நந்தாத

உதடு

மாபவள மோவில்லமோ மாதளையோ வேல்விழியின்
கோபவள மோஇந்தர கோபமோ - சோபைதரும் கஉ௦

சூட்டிய மாலையைப்போலவும் மன்மதன் அணையைப் போலவும் கொங்கை மலை மேல் முளைத்து எழுந்து கீழ் வளைந்திருக்கின்ற மூங்கில் போலும் தோளை உடையாள்.

ககஎ. சுமுகம் : நல்ல முகம். மதராஜன் சுருதி : காமக் கலை இசை. இரு : பெரிய. குமுகுமு : ஒலிக்குறிப்பு. புள் ஓசை : பறவைக் குரல். தமரித்தல் : ஒலி செய்தல்.

ககஅ. வன்னித்தல் : வாணத்தை உண்டாக்கல். கன்னிக் கமுகு : இளம் பாக்கு மரம். கந்தரம் : கழுத்து. துன் இரவி : நெருங்கிய சூரியன்.

கககூ. வந்தாள் விகசிதமாய : வந்து ஆளவதால் மலர்கின்ற. விகசிதம் : மலர்தல். சூரியனால் மலர்த்தப்படும் வண்டின் கால்களால் உழப்பப்படும் தாமரை போலல்லாத செந்தாமரை மலர்த்த திருமுகம் உடையாள்.

கஉ௦. வேல் விழியின் கோப வளமோ : வேலனைய கண்ணின் சினப்பெருக்கமோ. சின மிகுதி கண்ணைச் சிவப்பிக்கும்; அச்சிவப்பு உதட்டின் நிறத்துக்கு உபமானமாயிற்று. இந்திரகோபம் : பட்டுப் பூச்சி. இது மழைக் காலத்தில் தோன்றும்; நல்ல செந்நிறமாகவும் பட்டுப்போல் மிருதுவாகவும் இருக்கும்.

தூதளையோ கிஞ்சுகமோ தொண்டையோ வண்டினங்கள்
தாதளையுஞ் செங்குமுதத் தண்மலரோ - என்று கஉக

எவரும் உபமானம் எடுத்துரைக்க நண்ணாமல்
தவரும் மயங்கித் தயங்கக் - குவிபொன்

பொழிந்தருளுந் தென்னாகைப் பூபதியைப் போற்றும்
செழுந்தமிழ்போற் செம்மை சேர்ந்து - தொழுந்திருமால்

இன்னும் ஒருகால் இருகை வருந்தாமல்
வன்ன மதியம் மழுங்காமல் - இன்அமிழ்தம்

ஆன உததி அலையாமல் வானவரும்
தானவரும் வெம்போர் சருவாமல் - நாணிலமேல் கஉரு

வாசுகியும் மந்தரமும் மாயாமல் மாறாமல்
ஆசை அமுது ஊறும் அதரத்தாள் - வீசுகதிர் கஉசு

கஉக. தூதளை : தூதுளங் கனி. கிஞ்சுகம் : முள்முருக்கம்பூ. இது சிவப்பு நிறமுடையது. "கிஞ்சுகவாய் அஞ்சுகமே" என்பது திருவாசகம். தொண்டை : கொவ்வைப் பழம். இனம் : கூட்டம். தாது : மகரந்தத் தூள்.
கஉஉ. குளிபொன் : பொற்குவியல்.

கஉங. பூபதி : வருணகுலாதித்தன். செழுந் தமிழ் போன்ற செம்மை நிறம் படைத்திருக்கின்றது இதழ்.

கஉங, கஉச, கஉரு, கஉசு. பாற்கடல் கடையத் திருமால் இன்னும் ஒருமுறை கைகள் வருந்தாமல், கடல் கடைந்தபோது தூணாகப் பொருத்தப்பட்ட சந்திரன் மழுங்காமல், அமுதம் தந்த கடல் திரும்பவும் கலங்காமல், அமரர்க்கும் அசுரர்க்கும் மற்றுமொரு போர் நேராமல், கடல் கடையக் கயிறாகப் பொருத்தப்பட்ட வாசுகி என்னும் பாம்பு மாண்டு மறியாமல், மத்தாகப் போட்ட மந்தரமலை நிலை குலையாமல், இயல்பாகவே ஆசைதரும் அமிழ்தம் ஊறுகின்ற இதழ்களை உடையாள் என்பது கருத்து. வன்னம் : அழகு. உததி : கடல். அதரம் : உதடு. வீசு கதிர் : ஒளிவிடுகின்ற.

நகை

முத்தாகித் தோகை முருந்தாகி முல்லைமுகைக்
கொத்தாகித் தந்தக் குருத்தருமபி - வித்தாரம் ௧௨௭

வாய்த்தபத்ம ராக மணியைத் தரம்பிரித்துத்
தேய்த்தொப்பம் இட்டுவைத்த சோவைவளைக் - கோத்துப்

பொருநிருப வேளசிலையில் பூங்காவி என்ன
இருநிரையும் பூங்காவி ஏறி - உருகிமனம்

பூண நகைக்கும் புகழ்க்கொல்லி யம்பாவை
நாண நகைக்கும் நகையினாள் - காணஎதிர் ௧௩௦

சொல்

தீட்டிவைத்த சித்திரத்தைச் சிங்கார மோகனக்கூத்து
ஆட்டுகிறதும் செஞ்சொல் அமிர்தத்தாள் - தோட்டிலயன

---

௧௨௭. தோகை முருந்து : மயில் இறகின் அடிப் பக்கம். இது தூய்ய வெண்மை நிறமாக இருக்கும். இது பல்லுக்கு ஒப்பு. "முருந்து உறழ் முறுவலார்" என்பது நைடதம்.

௧௨௮. பத்மராக மணி : சிவப்பு ரத்னம். சிகப்பை வரிசையாகக் கோர்த்த மாதிரி இருந்தது பல்வரிசை. வெற்றிலை நன்றாகப் போட்டிருந்தால் கூடப் போலும்!

௧௨௯. பொரு நிருபவேள் : மன்மதன். சிலை : வில். பூங்காவி : காவி மலராகிய பாணம். இருநிரை : இரண்டு வரிசை. பூங்காவி : அழகிய செந்நிறம்.

௧௩௦. புகழ்க் கொல்லி அம்பாவை : கண்டவர் புகழைக்கொல்லும் அழகிய பதுமை. நாண : வெட்க. நகை : சிரிப்பு. நகை : பல்.

௧௩௧. எழுதி வைத்த சித்திரத்தைக் கூடக் கிடுகிடு வென்று மோகனக் கூத்தாடச் செய்யும் அமிழ்தம் போன்ற சொற் பயிற்சி யுடையாள். தோட்டில் அயன் : மலரின்மேல் இருந்த பிரமன்.

கபோலம்

மண்ணுடோர் விண்ணுடோர் வந்தழகு பார்க்கவைத்த
கண்ணாடி போலும் கபோலத்தாள் - வண்ணனழில் ௧௩௨

மூக்கு

கொள்ளும் குமிழும் குமிழ்போல் நிறம்படைத்தால்
எள்ளும் சரியாம் இதற்கென்னத் - தள்ளி
சுரமஞ் சரிவிடுத்த சுண்ணம் பழித்த
அருமந்த சீவகனும் அஞ்சப் - பெருமணத்தின்
காமோது வண்டின் கணத்துக் களந்தறியா
ஆமோத வல்லபமுண் டாக்கிவைத்துப் - பூமேவு ௧௩௫
விற்காமன் தேரோடும் வீதியெனச் சந்ததமும்
நற்கால் வழங்குகின்ற நாசியாள் - பொற்கோதை ௧௩௬

---

௧௩௨. கன்னம், வான நாடரும் இம்மாநிலத்தாரும் அழகு பார்ப்பதற்குரிய கண்ணாடி போல அமைந்திருக்கிறது. கபோலம் : அலகு.

௧௩௩. குமிழ் : மூக்குக்கு இணையான ஒரு பூ. அது நல்ல நிறம் உடையது என்று தெரிகிறது. குமிழ் போல நிறம் படைத்தால் என்பது அதனைக் காட்டுகிறது. "குரு வளர் பூங் குமிழ்" என்றார் திருக்கோவையார் ஆசிரியர். எள் : எட்பூ. "எட்பூ ஏசிய நாசியாய்" என்பது மனோன்மணீயம்.

௧௩௪. சுரமஞ்சரி என்பவள் சீவகன் மணந்த பல பெண்களுள் ஒருத்தி. சுண்ணம் : வாசனைப் பொடி. அருமந்த : அரும் - மருந்து - அன்ன. பெருமணம் : சிறந்த நாற்றம்.

௧௩௫. கா : சோலை. கணம் : கூட்டம். அளந்தறியா : அளவிடமுடியாத. ஓத : சொல்ல. வல்லபம் : வலிமை:

௧௩௬. விற்காமன் தேர் : தென்றல். நற்கால் : நல்ல காற்று. நாசி : மூக்கு.

செவி

தேனபோது அணியும செழுஙகாவிக கண்களெனும
மானபோய வரவிடட வாயில்போல - தாமபோதத் கஙஎ

தாவபபொன ஓலை தரித்தால் விழிக்கூற்றம
வாவப பிடிக்கும வலையமபோல - பூவுலகெண்

சுத்தமுழு மாணிககத் தோடணிந்தால் நீலவிழி
அத்திஇரு பாலுதிககும ஆதவனபோல் - பத்திதரும

பைந்தரளத் தோடணிந்தால் பார்வைச சகோரங்கள்
வந்தமுதம உண்ணும மதியமபோல் - முந்தவே கசO

சால அழகு ததும்பி வழிந்தொழுகும
கோல மகரக குழைசசெவியாள - ஆலவடி கசக

கஙஎ. தேன போது : தேன் சொட்டும பூ. காவி : நீலோற்பலம. வாயில : வழி. போத : நனருக.

கஙஅ. பொன ஓலை : தங்கத் தோடு. விழிக்கூற்றம : கண்ணாகிய எமன. வாவ : தாண்ட. வலையம : வளையம. பூஉலகுளண் : பூமி மதிககினற.

கஙகூ. மாணிககத் தோடு :சிகபபுக் கல் இழைத்த தோடு. அத்தி : கடல். நீல விழியாகிய கடலுக்கு இரு புறமும புறபபடும சூரியன்போல இருககும சிவபபுத தோடு அணிந்தால். பத்தி : வரிசை.

கசO. பைந் தாளத் தோடு : பசுமையான முத்துப் பதித்த காதணி. சகோராஙகள : நிலவு உண்ணும் ஒரு வகைப பறவை.

கசக. மகரக குழைச செவி : மீன் வடிவமாகச் செய்யப்பட்ட காதணியைத் தாங்கிய காது. ஆலம் : நஞ்சு. வடி : கூர்மை.

கண்

வேல்போல் நிறம்படைத்து வீரவாள் போல்இரண்டு
சேல்போல் கயல்போல் திசைபரந்து - மால்போலக் ௧௪௨

சஞ்சரிகம் போலத் தயங்கிக் கடல்போல
நஞ்சும் அமுதும் நயந்தருளிக் - கஞ்சமென்னச்

செங்குவளை என்னச் சிறந்த கருவிளையின்
பொங்கு மலரெனவே பொற்பெய்திக் - கங்குல்இபக்

கோலக் கலவேள் கொலைப்பஞ்ச பாணமென
ஏலா விரகாக் கினிஎழுப்பி - மேலான ௧௪௫

தேமா வடுவகிர்போல் செவிக் குறிபொங்கி
மாமாரன் என்ன மதத்தோடி - பூமாதின்

ஆதி அரிபோல் அயன்போல் அரன்போலச்
சோதி கறுத்துவெளுத்துச் சிவந்து - பாதகமும்

மாயமும் பொய்ம்மையும் வஞ்சகமும் தஞ்சமிகு
நேயமும் சூதும் நினைவுருக்கும் - பாயமும்

அத்திரமும் வீறும் அதிக்கிரம முங்களையும்
சுத்திரமும் போதக் குடிகொண்டு - நித்தம்இகல் ௧௪௮

---

௧௪௨. சேல், கயல் : மீன் வகைகள். மால், கரு விழிக்கு உவமை.

௧௪௩. சஞ்சரிகம் : வண்டு. கஞ்சம் : தாமரை

௧௪௪. குவளை : நீலோற்பலம். கருவிளை மலர் : காக்கணம் பூ என்ற ஒருவகைப் பூ. கங்குல் இபம் : இரவாகிய யானை.

௧௪௫. கொலைப் பஞ்ச பாணம் : கொலை வல்ல ஐந்து அம்பு.

௧௪௬. மா வடு வகிர், கண்ணுக்கு உபமானம். "மா வடு வகிரன்ன கண்ணி பங்கா" என்றார் மணிவாசகனார். மாரனைப் போன்ற மதம்பட்டு. பூமாது : இலக்குமி.

௧௪௭. திருமால், பிரமன், சிவனைப் போலக் கருமையும் வெண்மையும் செம்மையும் பெற்று.

௧௪௮. இகல் : பகை.

வாளை அடர்ந்து வரிபரந்து மையெழுதிக்
காதை அடைந்து கடைசிவந்தே - ஓதுகலை ௧௫௦

கற்றவரை எல்லாம் கருத்துருக்கிக் காமரசம்
உற்ற அலங்காரம் உட்கொண்டு - சுற்றும்

புவிக்குளங்கள் அற்ற புலவோர்தம் செஞ்சொல்
கவிக்குநிகர் ஆகும்இரு கண்ணை - குவித்தமலர்

புருவம்

சூழஅளகக் கொண்டலுக்கும் ஜோதி நுதற்பிறைக்கும்
தாழ ஒளிரும்இந்த்ர சாபமோ - ஆழிவரு

காளம் பொதிந்தகன்ற கண்ணென் றுரைக்கும்வடி
வாளின் உறைகழற்றி வைத்ததோ - வாளை

நெருங்குகட லும்புலம்ப நீலநிறப் பார்வைக்
கருங்கடலுக் கிட்ட கரையோ - பெருங்கபடக் ௧௫௫

காமன் அயிலும் கயலும் பொருநயனத்
தாமரையின் பக்கத் தரங்கமோ - மாமதனச் ௧௫௬

---

௧௫௦. வரி: ரேகை. காதை அடைந்து: காது வரைச் சென்று.

௧௫௨. புலவோர் கவியைப் போல விரிந்த பொருள் கொண்ட இரு கண் உடையாள்.

௧௫௩. அளகக் கொண்டல்: கூந்தலாகிய மேகம். நுதற் பிறை: நெற்றியாகிய சந்திரன். இந்திர சாபம்: வானவில். ஆழி வரு: சமுத்திரத்தில் தோன்றிய.

௧௫௪. காளம்: நஞ்சு. பொதிந்து: பெய்து. அகன்ற: விசாலமான. வடிவாள்: கூரிய கத்தி. உறை: கூடு. வாளை: மீன் வகை.

௧௫௬. அயில்: அம்பு. பொரு: ஒத்த. நயனம்: கண். தரங்கம்: அலை.

சித்திரமோ காதிசயம் செய்விக்கும் மாறன்நிம்ப
பத்திரமோ என்னும் படிவிளங்கிப் - புத்திதனை ௧௫௭
வாட்டுசிலை வீர மதவேள் மலரம்பு
பூட்டுசிலை போலும் புருவத்தாள் - தோட்டிதழ்க

நெற்றி

கொந்தார் சடையோன் குலவுநுதற் கண்போலச்
சிந்தூரம் இட்டும் திருநுதலாள் - அந்தரத்தில்

கூந்தல்

ஓட்டமிடும் திண்தேர் உதயமார்த்தாண்டன்மேல்
கூட்டமிடும் கங்குற் குழாங்கொலோ - நாட்டமுற்றத் ௧௬௦
தேசுபுனை பங்கயமேல் சோமதுக ரத்திரளோ
வீசும் முகமதிதோய் மேகமோ - ஆசைமதன்
காவணமோ கொன்றைக் கருங்கனியோ காயாவின்
பூவணமோ மஞ்ஞைபயில் பூங்காவோ - தாவுதமிழ்

---

௧௫௭. காதி : போர் செய்து. மாறன் : பாண்டியன். நிம்ப பத்திரம் : வேப்பிலை. புருவம் வடிவத்தில் வேம்பின் இலைக்கு ஒப்பிடப்படுகிறது.

௧௫௮. தோடு இதழ் : இதழ்களையுடைய கொன்றைப் பூ.

௧௫௯. கொந்து : பூங்கொத்து. சடையோன் : சிவபெருமான். நுதற்கண் : நெற்றிக் கண். சிந்தூரம் : குங்குமம். அந்தரம் : வானம்.

௧௬௦. உதய மார்த்தாண்டன் : காலை ஆதவன். கங்குற் குழாம் : இருட் கூட்டம். நாட்டம் : கண்.

௧௬௧. தேசு: ஒளி. பங்கயம் : தாமரை. மதுகரத் திரள் : வண்டுக் கூட்டம்.

௧௬௨. காவணம் : கொட்டகை. மஞ்ஞை : மயில். பூங்கா : மலர்ச் சோலை. தாவு தமிழ் : பிற மொழிகளையெல்லாம் கலந்து மேலோங்கிய தமிழ்.

கல்லார் மனமோ கலவி விலைவாங்க
வல்லார் பொதுமகளிர் வன்னெஞ்சோ - எல்லாரும் ௧௬௩

ஏதென்று அதிசயிக்க இந்திரநீ லத்திலநறும்
தாதொன்றி வாசச் சவாதணிந்து - போதொன்றி

நெய்த்துக் கடைகுழன்று நீண்டு சுருண்டடர்ந்து
மைத்துத் தகர் மணம்பொதிந்து - மொய்த்துமணம் ௧௬௫

சோதிக்கும் வண்டும் சுரும்புமஆ டிப்பாடிச்
சாதிக்கும் நாடகச் சாலையோ - ஒத்த

துனிநீர் அலைபோல் துறவோர் அலையப்
பனிநீரால் வாசம் பரவித் - தனியே

வெறும்புகையும் நெட்டுயிர்ப்பு மேஇளைஞர் கொள்ள
நறும்புகையும் சாந்தும் நயந்து - நிறம்புதிய

பைந்தளவும் மல்லிகையும் பன்னீரும் பாரித்தால்
கந்தரத்தில் தாரா கணம்போன்றும் - சந்தமடல் ௧௬௯

---

௧௬௩. கல்லார் மனம், நல்ல இருட்காடாக இருக்கும்; கூந்தல் அப்படி இருக்கின்றது. வன் நெஞ்சு: வன்கண்மை வாய்ந்த உள்ளம்.

௧௬௪. இந்திர நீலம்: நல்ல நீல நிறம். “இந்திர நீலம் ஒத்து இருண்ட குஞ்சியும்” என்றனர் கம்பர். நறுந்தாது: நல்ல மணத்தூள்.

௧௬௫. தகரம்: மயிர்ச்சாந்து.

௧௬௬. வண்டினங்கள் முழுதும் நடனமாடுகின்ற அரங்கோ கூந்தல்.

௧௬௭. துனி: ஒலி

௧௬௮. நெட்டுயிர்ப்பு: பெரு மூச்சு.

௧௬௯. பைந் தளவு: பசிய முல்லை. பாரித்தல்: பெய்தல். கந்தரம்: கழுத்து. தாரா கணம்: நட்சத்திரக் கூட்டம்.

தண்காலும செங்கமலம சாத்திஞல் மாயவஞர்
கண்கால் முகமகனிவாய கைபோனறும-திண்காதல் ௧௭௦
கைவண குருவோ கலந்தால் வரிஅறல்சூழ்
சைவலததின கொததுத் தனேபபோனறும-இவவகையே
வேரிச செழுமலரும வில்வேள கணேமலரும
வாரிச சொருகும மலர்ககுழலாள் - தாரணியில்

வடிவு

சாதுரிய வேதாவும தாரகுழலா ரைபபடைக்க
மாதுரியம பாாககும வடிவிஞள - ஆதரிககும ௧௭௩

---

௧௭௦. தண காலும : குளிர்சசியைக கக்குகின்ற. செங்கமலம : செநதாமரை. கூந்தலிலே செந்தாமரைப பூககளேச சூட்டிஞல கருநிறமான மாயவஞா நிறம போனற குழலிலே சூட்டிய அபபூககள, அத்திருமாலின கண், கால், முகம, வாய, கை போலச சிவபபாகக காணப படும. "கணணும திருவடியும கையும திருவாயும செய்ய கரியவனே" என்பது சிலபபதிகாரம. "கை வண்ணம தாமரை வாய கமலம போலும கண்ணிணேகள அரவிந்தம அடியும அஃதே" எனப்து திருமங்கை மன்னா திருமொழி.

௧௭௧. குருவோ : சிறு வியாவை. வரி அறல் : கோடுபோல் அமைநத நீா. சைவலததின கொததும் : பாசிக் கொததும்.

௧௭௨. வேரி : தேன. மலர்களேயும மனமதன் அமபுப் பூக்களேயும அளளிச செருகும கூந்தலுடையாள். "முருகிற சிவநத கழுநீரும முதிரா இளேஞர் ஆருயிரும. திருகிச செருகும குழல் மடவீா செமபொற கபாடந் திற மிஞே?" என்ற கலிங்கத்துப பரணிச செய்யுள இங்கு ஒபபு நோக்கத் தககது.

௧௭௩. வேதா : பிரமா. மாதுரியம : மிக உயரிய நிலே,

தன்மை

மையல் மதவேள் வளநகரி சோதனைக்கோர்
தையல்உரு வாகிவந்த தன்மையாள் - துய்ய கஎ௪

மலை

தொடரு மழைமேகம் தோய்தலால் ஆழ்ப்
புடவி தனைச் சுற்றும் பொருளால் - படரும் கஎ௫

தளவநகைப் பாவை தரலால் மதிக்க
அளவு படாத அதனால் - கிளருமெழில் கஎ௬

கஎ௪. மையல் மதவேள் : மயக்கத்தையும் மதத்தையும் கொடுக்கும் மன்மதன். வள நகரி : வளமான நகரம். காமன் நகர் சோதனை நடாத்துதற்கு என்றே ஒப்பற்ற நங்கையாக வடிவு பெற்று வந்த தகுதியுடையாள் இவள்.

இதுவரை, காதல் கொண்ட தலைவன் காதலிக்கப் பெற்ற தலைவியைக் கால் முதல் தலை வரை விரிவாக அலங்கரித்தான். இனிப் பாட்டுடைத் தலைவனாகிய வருணகுலாதித்தனை வாணிக்கின்றான். மலை தொட்டு ஆணை ஈறாக அவனுடைய தசாங்கச் சிறப்பு மேலே வருகின்றது.

கஎ௫. முதல் கஎ௬ முடிய உள்ள கண்ணிகள் மலைக்கும் கடலுக்கும் சிலேடை.

கஎ௫. மழை பொழியும் மேகம் கடலிலும் தோய்கின்றது; மலையினும் படிகின்றது. புடவி : உலகம். அது கடலைத் தனக்கு ஆடைபோலச் சுற்றியிருக்கிறது; மலையைச் சுற்றிப் பூமி யிருக்கின்றது.

கஎ௬. தளவம் : முல்லை. முல்லை போன்ற பல்லைப் பெற்ற பாவையைக் கடலும் தந்தது, மலையும் ஈன்றது. கடல் தந்த காரிகை இலக்குமி; மலை தர வந்த மங்கை பார்வதி. மதிக்கும் அளவுக்குள் கடலும் அடங்காது; மலையும் அப்படியே.

அம்புலிதோன் றலால் அமைதருநீ லப்பரப்பால்
விம்பமணிக் குன்றுபல மேவலால் - உம்பரின்மேல் ௧௭௭
தேங்குவ சிகரத்தால் திண்கோட்டு நாகமே
தாங்குதலால் மாலைத் தரிக்கையால் - ஓங்கி
வளங்குலவு நேமி மகரா லயம்போல
விளங்கு முனிவன் விதித்த - வளங்கொள்
தமிழின் சுவையாவே தண்குறிஞ்சிச் செந்தேன்
உமிழும் பவளமலை உள்ளோன் - கமழும் ௧௮௦

நதி

செழுங்கடுக்கைத் தாரான் செஞ்சடைபோல் மின்னி
முழங்கித் திசையனைத்தும் மூடி - ஒழுங்கிக்
கடல்நீர் பருகிக் ககனமுகடு ஏறித்
திடல்நீடு குன்றச் சிகரத்து - அடல்நீடு ௧௮௨

---

௧௭௭. சந்திரன் கடலிற் பிறக்கின்றான்; மலையிலும் தோன்றுகின்றான். நீலப் பரப்பு கடலுக்கும் உண்டு; மலைக்கும் மேகம் படிதலால் உளது. விம்பம் : ஒளி. கடலுக்குள் ஒளிக் கற் குன்றுகள் இருக்கின்றன; மலையிலும் அப்பொருள்கள் உள.

௧௭௮. வசீகரிக்கும் தன்மை கடல், மலை இரண்டுக்கும் உள. திண் கோட்டு நாகம் : வலிய தந்தத்தை யுடைய யானை. யானை கடல் மலை இரண்டிடங்களிலும் உளது. கடலில் உள்ளது நீர் யானை. கடல் திருமாலைத் தன்னுள் படுக்க வைத்திருக்கிறது, மலை மாலைக்கால் ஆதவனை வாங்கிக் கொள்கின்றது.

௧௭௯. நேமி : சக்கரம். மகராலயம் : கடல். முனிவன் : அகத்தியன்.

௧௮௦. குறிஞ்சி : மலை நிலம். பவளமலை : வருண குலாதித்தன் மலை. உள்ளோன் : உடையோன்.

௧௮௧. கடுக்கை : கொன்றை. தார் : மாலை. அத் தாரான் : சிவன்.

௧௮௨. பருகி : குடித்து. ககனமுகடு : வான உச்சி. குன்றச் சிகரம் : மலைக் குடுமி.

மேகத் திரள்கால் விழுந்து பொழியமண்ணும்
மாகமுமொன் றாக வளர்வெள்ளம் - மோகமலர் கஅ௩

மானைப் புணரும் வருணகுலா தித்தனைமகிழ்
சேனைப் பெருக்கம் எனத்திகழ்ந்து - கானில்

விசைகொண்டு காலெடுத்து வீசிநடந் தோடித்
திசைகொண்டு காம்பீரம் செய்து - மிசைஉந்தித் கஅ௫

தண்குறிஞ்சி வந்தடைந்து சம்பகம்பி டுங்கிவண்டு
பண்குறிஞ்சி நந்துகொந்து பந்தமுறந்து - திண்குறிஞ்சிச்

சந்தனங்க ளைந்துமுந்தித் தந்திசிங்கம் எண்கினங்கள்
உந்தியொன் றொடொன் றெதிர்ந்து டைந்தமிழ்ந்த -
வந்திரைந்து

விண்டுமண்டு விண்டடர்ந்து விண்டொடர்ந்து
குன்றடைந்து
கொண்டுநின்ற குங்குமங்கொணர்ந்தெழுந்து-மிண்டுகின்ற

தந்ததொந்த மென்றுசந்த தங்கழங்கு கொண்டமைந்த
அந்தவண்டல் எங்குமொண்ட டர்ந்துசென்று - முந்தி

கஅ௩. திரள் கால் : திரண்ட காற்று. மாகம் : விண்ணுலகம்.

கஅ௪. மலர்மானை : திருமகளை. கலைமகளையும் கொள்ளலாம். கான் : காடு.

கஅ௫. திசைகொண்டு : திக்கெல்லாம்பரந்து.

கஅ௬. தண் குறிஞ்சி : குளிர் வரைநிலம். பண் குறிஞ்சி : குறிஞ்சி ராகம்.

கஅ௭. சந்தனங் களைந்து : சந்தன மரங்களைப் பிடுங்கி. முந்தி : விரைந்து. தந்தி : யானை. சிங்கம் : சிம்மம். எண்கு : கரடி. உந்தி : செலுத்தி.

கஅ௮. விண்டு : மலை. விண்டு : பிளந்து. மிண்டுதல் : நெருங்குதல்.

கஅ௯. தந்த தொந்தம் : ஒலிக்குறிப்பு.

விளைந்த கருந்தினை செந்தினை விரசி
வளைந்த புனங்களை மண்டி - அளைந்து ௧௧௦
வருந்த மனங்குற மங்கையர் ஒன்றி
இருந்த பரண்கள் எறிந்து - நிரம்பிய
குங்கிலிய மும்திமிசும் கொண்டோங்கிக் கேகயமும்
பைங்கிளியும் ஓட்டப் பறந்தோடித் - துங்கப் புறத்து
தாங்கும் மயில்படைத்த தாடாளனைக் கரத்தில்
ஓங்கும் அயில்படைத்த உத்தமனைப் - பூங்கடப்ப
மாலையனை வண்டார் மரைமாட பீடத்தின்
மேலயனைக் காவல் விளைத்தானைக் - கோலமதி
ஆறுமுகத் தானை அசுரர் குலமழியத்
தாறுமுகத் தானைத் தொலைத்தானை - வீறுமலர் ௧௧௫
வேரிப் பதாம்புயனை மென்குறத்தி கொங்கைபட்ட
பூரிப்ப தாம்புயனைப் புண்ணியனைச் - சீருற்ற
கந்தனைச் சேயைக் கடவுளைச் செவ்வேளை அரனார்
மைந்தனைக் கண்டு மனமகிழ்ந்து - முந்தி எதிர் ௧௧௭

---

௧௧௨. குங்கிலியம் : குங்கிலிய மரம். திமிசு : வேங்கை மரம். கேகயம் : மயில்.

௧௧௩. தாடாளன் : பெருமையிற் சிறந்தோன். கரம் : கை. அயில் : வேல். கடப்பம் : கடம்பு.

௧௧௪. காவல் விளைத்தான் : சிறை வைத்த முருகன்.

௧௧௫. தாறு : கூட்டம். தானை : படை. வீறு : சிறப்பு.

௧௧௬. வேரி : தேன். பதாம்புயம் : பாத தாமரை. மென் குறத்தி : வள்ளி. பூரிப்பதாம்புயனை : பூரிக்கின்ற தோளை உடையவனை.

௧௧௭. சேய் : முருகன் பெயர்களுள் ஒன்று; கடவுளின் சேய் ஆதலினால்.

௧௧௩ முதல் இதுவரை குறிஞ்சி நிலக் கடவுளாகிய வேலனைப் பற்றி.

பாலைவனம மேவியதி பாதகவில் வேடர்அணி
வேலைவடி வாளை அலை மேலுதறி - ஓலமிடு கசுஅ

கூபமஉறை நீரினொடு கூடிவிளை யாடிஅதி
தாபவனம மேவிஅழல் சாடிநிறை - மாபுறவின

கூடுகளைக் காரகிலைக கோலமுரு டாளகளளிக
காடுகளைச சாயத்திருபபைக கானநணுகி-நீடுவிறல் உOO

பாராள ரைபபோல் பகறசூரை ஆடுவார்
போராடல் எல்லாம புறஙகணடு - ராகி

அந்தரி பிஙகலை அமபிகை சஙகரி
சுநதரி விநதை சுமஙகலை - மநதர

பார பயோதரி பூதரி
காரணி வாமினி காமினி - தீரி

அமலை நிமலை அரிவை தெரிவை
கமல சரணி கவுரி - குமரி

வராகி கபாலி மனோனமணி சூலி
புராணி சடாதரி பூவை - தராதலந்தோர் உOரு

கசுஅ. ஓலம : சத்தம.

கசுசு. கூபம : கிணறு. அழல் சாடி : பாலை நில நெருபபொடு போர் செயது. புறவு : புரு.

உOO. முருடு : மரக கணு. இருபபைககான : இலுபபைமரக காடு.

உOக. பாராளரைபபோல் பகறசூரை ஆடுவார்: பாரை ஆளுகினறவர்களைப போலப பகல் கொளளை இடுவார். பாரை ஆளும வேந்தர் வலி கொணடு குடிகளிடம கவாவது பகற கொளளை எனபது கருத்து. பகற சூரையாடுவார் பாலை வனத்திலே திரியும திருடர்கள.

உOஉ முதல் உOரு வரை அமபிகையின பெயர்கள. அவைகள பாலை நிலப பாவைக்குக கூறப படுகினறன.

பன்னி அடிவணங்கும் பாலைக் கிழத்தியெனும்
கன்னி தழுவக் களிகூர்ந்து - நன்னிலமென் ௨0௬

முல்லை புகுந்து முருகு பெருகுநெடுங்
குல்லை அணிந்து குழல்ஏந்தி - எல்லையில்தன்

மன்றல் அளகத்துக்கும் வாள்நகைக்கும் ஒப்பென்று
கொன்றையும் முல்லையும் கோதெறிந்து - வென்றி

திருப்புருஷன் நாகையர்கோன் செங்கைக் கொடைபோல்
சுரபிதனை அஞ்ஞாத துறந்து - குரவையிலே

மண்டு பொதுவியர்தம் மாமே கலைவாரிக்
கொண்டுநெடு மால்போல் குருந்தேறித்-
தண்டலையில் ௨௧0

காயா மலர்நிறக் காரணமென்ன என்றுவிழ
சாயா முறியாத் தமரித்து - தூயமலர்

வெண்படாத் தைக்களைந்து வேறுபடாம் சாத்துவர்போல்
தண்படா வெண்படாம் சாத்திப்போய்-வண்பரனூர் ௨௧௨

---

௨0௬. பாலைக் கிழத்தி : பாலைக்கு உரியவள்.

௨0௭. முல்லை : காடு சூழ்ந்த நிலம். முல்லை : துளசி. குழல் : மூங்கில் குழாய்.

௨0௮. மன்றல் : மணம். அளகம் - கூந்தல். நகை : பல்.

௨0௯. சுரபி : காமதேனு. குரவை : இடைப் பெண்கள் ஆடும் கூத்து.

௨௧0. பொதுவியர் : ஆயர்குலப் பெண்கள். மேகலை : ஆடை. குருந்து : குருந்தமரம். தண்டலை : சோலை.

௨௧௧. சாயா : சாய்த்து. முறியா : முறித்து. தமரித்து : சத்தம் போட்டு.

௨௧௨. படாம் : ஆடை.

நேரிழைவந் தாளென்று நெய்பால் தயிரான
வாரிதி கொள்ள வந்தமைந்தன் - பாரினும் ௨௧௩

ஏரான வருணகுலா தித்தன்பால் நாகையிலே
பாரோர் விருந்தருந்தும் பந்தியன்றோ - பேராயர்

பாடிதனில் நெய்ச்சாடி பாற்சாடி மிக்கதயிர்
சாடி நிமிடந் தனிற்சாடி - ஓடிக் ௨௧௫

கடுங்கான் இடைநடந்து கல்லைப்பெண் ஆக்கி
அடுங்கான வெம்பணியில் ஆடி - நெடுங்கோட்டு

மாமருதம் சாய்த்து வணங்குவார் நெஞ்சுறைந்து
தாம மணியும் சகடுதைத்து - பூமிஎனும்

மின்னை அளந்து விளங்கித் தலைநாளில்
தன்னையும் பெற்றிரு தாள்வணங்கி - முன்னி

மருதம் புகுந்து வனசம் புனைந்து
மருதம் களைந்து வளைந்து - கருதரிய ௨௧௯

---

௨௧௫. சாடி : பாத்திரம். நிமிடம் தனிற் சாடி : நிமிஷத்தில் அடித்துக்கொண்டு.

௨௧௬. கடுங்கான் : கடுமையான கானகம். கல்லைப் பெண்ணாக்கியது : அகலிகை கதை. பணி : பாம்பு. பணியில் ஆடியது : காளிங்கன் என்னும் பாம்பின் மேல் ஆடியது. நெடுங்கோடு : நீண்ட கிளை.

௨௧௭. மாமருதம் : பெரிய மருதமரம், தாமம் : மாலை. சகடு : வண்டி வடிவமாக வந்த அசுரன்.

௨௧௮. மின்னை அளந்து: மாவலிபால் உலகு அளந்த வரலாறு. ௨௦௭. முதல் இதுவரை திருமாலுக்கும் நதிக்கும் சிலேடை.

௨௧௯. மருதம் : நெல் முதலிய உயர் பொருள் விளையும் நன்செய் நிலம். வனசம் : தாமரை. மருதம் களைந்து : மருத நிலப் பொருள்களை வாரி.

எம்பிரான் தேவி எழுந்தருளி னானென்றே
உம்பர்கோன் வைத்த உறுபடைபல - பைம்பூகத் ௨௨0
தாறும் இளநீரும் தண்கரும்பும் மஞ்சளிஞ்சி
தேறும் கருணைச் செழுங்கிழங்கும் - ஊறிரதத்
தேமா நறுங்கனியும் திண்பலா வின்கனியும்
மாமா தனையின் வளர்கனியும் - ஆமலகப்
பைங்கனியும் வாழைப் பசுங்கனியும் பேரெலுமிச்
சங்கனியும் பொன்மரத் தங்கனியும் - துங்கமலர்ச்
சோலைவாய் வண்டுவைத்த சுத்தப் பசுந்தேனும்
ஆலைவாய்க் கன்னல் அடுபாகும் - மாலதியும்
பன்னீரும் மல்லிகையும் பாளையும் பாதிரியும்
மன்னும் குவளை மதுமலரும் - இனைவகை ௨௨௫
எல்லாம் பரவி இருந்த இடந்தோறும்
உல்லாச மாக உலாவிவந்து - மல்லாடத்
தூண்டு பரியேறும் சுத்தவீ ராதிபர்போல்
பூண்டுசிலை வாளெடுத்துப் போதாவி - ரண்டு ௨௨௭

---

௨௨0. எம்பிரான் தேவி : செல்வத் திருமகள். உம்பர் கோன் : தேவராஜன். உறுபடை : பெரியோர்க்குப் படைக்கும் பண்டங்கள். பைம்பூகம் : பசுமையான பாக்கு மரம்.

௨௨க. தாறு : காய் நிறைந்த கொத்து. தேறும் : தேறிய. ஊறு இரதம் : ரசம் ஊறுகின்ற.

௨௨௨. ஆமலகம் : நெல்லி.

௨௨௩. பொன் மரத்தங் கனி : பொன் போன்ற ஒரு மரத்தின் பழம்.

௨௨௪. ஆலை : இயந்திரம். கன்னல் : கரும்பு. அடு பாகு : காய்ச்சிய கட்டி. மாலதி : சிறு செண்பகப் பூ.

௨௨௫. மது மலர் : தேன் சொட்டும் பூ.

௨௨௬. மல்லாட : மற்போர் செய்ய.

௨௨௭. பரி : குதிரை.

கரையெங்கும் மள்ளர் களித்தார்க்க நன்னீர்த்
திரையெங்கும் அன்னம் செறியப் - பரவியே ௨௨அ

நெய்தல் நிலம்புகுந்து நெய்தல் தடம்படிந்து
மைதவழும் புன்னை வனமாயத் தத்துக் - கைதைமடல்
சூடிப் புளினமெல்லாம் சுற்றிப் பெரும்பனையைச்
சாடிப் புள்ளினம் தன்னூடாடி - நீடுற்ற ௨௩௦

மாதரங்க முந்திவலை வாணர் இளம்பருவ
மாதரங்க முந்திவலை வாயுகந்து - தாதவிழ்ந்து
பானலம்பு நைந்துவரி பாய்மரமுஞ் சென்றுவிழ
மீனினங்கள் சிந்தியலை வீசிமொண்டு - கானலெங்கும்
ஓடிக் கழிக்கரையில் ஒல்லைப் பெடைக்குருகை
மூடிச் சுழித்தலையில் மூழ்கப்போய் - நாடிக்கண்டு

௨௨அ. மள்ளர் : உழவர். களித்து ஆர்க்க : நீர்ப் பெருக்கைக் கண்டு மகிழ்ந்து ஆரவாரம் செய்ய.

௨௨௯. நெய்தல் நிலம் : கடல் சார்ந்த தரை. தடம் : தடாகம். மை : மேகம். புன்னை வனம்: புன்னை மரக்காடு. கைதை : தாழை.

௨௩௦. புளினம் : சோலை. புள்ளினம் : புள் இனம், பறவைக் கூட்டம்.

௨௩௧. மாதரங்கம் . பெரிய அலை. வலை வாணர் : வலையினாலே வாழ்கின்றவர்; அவர் வலைஞர், அல்லது செம்படவர். மாதர் அங்கம் உந்தி : மங்கையர் உடம்பிலே நீரைச் செலுத்தி. வலைவாய் உகந்து : வலையை நீர் உகச்செய்து.

௨௩௨. பானல் அம்பு நைந்து : நீலோற்பலம் போன்ற கண் அம்பு வருந்தி. வரி பாய்மரம் : கட்டப் பட்ட பாய்மரம். கானல் : கடற்கரைச் சோலை.

௨௩௩. கழிக்கரை : சதுப்பு நில ஓரம். ஒல்லை : விரைந்து. பெடைக் குருகு : பெண் நாரை.

அந்த வருணன அடிவணங்கிக காணிககை
தந்த தாளம தனைப்புனைந்து - செந்தமிழ்க்கு

மாறாத செங்கை வருணகுலா தித்தனென்று
கூறு தவர்போல் குறைவுற்றுப - பேறான உ௩௫

சங்கம திகழ்நாகைத் தாருவைசசே ராதவர்போல்
பங்கம புனைந்து பயனெய்திப - பொங்குதுழாய்த

தேமபதும நாபத திருமால்போல சங்கேந்திப
பாமபணையின மேவிப படியளந்து - மேமபடுசொல

நாடு

அரசுதனா சங்கேந்து அமலனா மனமதனை
மெயச்சுதன கபபடைத்த வேந்தனா - நச்சரவில

கண்டுயிலவார மூதண்டம காத்தருளவார தேனசொரியும
வண்துளவா ரங்க மாநகரும - எண்டிசையோர

வந்திககும தென்குடந்தை மாநகரும தேவரெலாம
சிந்திககும மாமககுசோ தீர்த்தமும - முந்தவே உ௪0

உ௩௪. தாளம : முத்து.

உ௩௫. ஆறு, கடைசியாகக கடலில விழுந்து குறைந்துவிட்டது. எபபடி? தமிழுக்கு உதவும வளளல வருண குலாதித்தனைப பாடாதவர்போல.

உ௩௬. நாகைத் தாரு : நாகையிலுள்ள கறபகம. அததாருதான வருண குலாதித்தன. பங்கம : கேடு.

உ௩௮. மெயச சுதன : உண்மை மகன. வேந்தன : திருமால. திருமாலுக்கு மனமதன மகன முறை. அரவு : பாமபு.

உ௩௯. மூதண்டம : பழமை வாயந்த உலகம்.

உ௪0. வந்தித்தல : வணங்குதல். குடந்தை : கும்ப கோணம. தீர்த்தம : மகா மகக குளநீர்.

தைபபூசம ஆடத் தகுமெனன வெண்ணீறு
மெய்பபூசச சொனன விடைமருதும - எபபோதும ௨௪௧

ஏத்துகினற சுந்தரனூர் ஏவஇரு ளில்தூதாய
ஆத்திமுடி யோனசெனற ஆரூரும - வாயத்த

திருபபதிகள உளளவெலாம சேவிததுச செங்தேன்
மருபபதியும தண்டலையுள மனனி - விருபபமுடன

வேநதா கிளைதழைகக வேதாக மநதழைகக
ஆயந்த வணிகா அறந்தழைகக - ஏயநத

உழவர் குலந்தழைக்க உணணமுர்தம ஊறும
விழவும திருநாள விழாவும - அழகாம ௨௪௫

மனுநெறியும் செல்வமும வணதமிழபபா ராட்டும
அனுதினமும் தனமா சனமும - தினகரனூர்

திணைக் குலத்துதித்த செமபியாகோ மானபுரக்கும
வண்மையுடைச சோழ வளநாடன - பணமருவும

நகர்

பாடலும நாடக சாலையும பைந்தொடியாா
ஆடலும சூழகினற ஆலயமும - நீடு

பணிகோ புரநிரையும பைமபொன மதிலும
மணிக்கோ புரமேடை வைபபும - கணககாயா ௨௪௯

---

௨௪௧. விடைமருது : திருவிடைமருதூா.

௨௪௨. சுந்தரனூா : சுநதர மூாததி சுவாமிகள. ஆத்திமுடியோன : ஆததி மலா சூடிய சிவனூர். ஆரூா : திருவாரூா.

௨௪௩. மருப பதியும : வாசனை படியும. தண்டலை : சோலை.

௨௪௬. தினகரன : சூரியன.

௨௪௭. செமபியர் கோமான் : சோழ மனனன். பண் : இசை.

௨௪௯. நிரை : வரிசை. கணககாயர் : நூல் சொல்லிக் கொடுபபோர்.

கூட்டமும் முத்தமிழின் கோதாட்டும் நல்விருந்தின்
தேட்டமும் பாராட்டும் சீராட்டும் - கோட்டு ௨௫0

வனசத் திரமும் மாமறையோர்க் கெல்லாம்
தினசத் திரமுதவும் சீரும் - அனத்தின்

குலந்தா மரைமேல் குலாவும் வளமும்
நலந்தான் மிருந்த நதியும் - அலர்ந்த

அளகா புரியும் அமரேசன் ஊரும்
பளகாகச் செல்வம் பரித்து - வளமேவும்

செந்நெல்லும் பூகமும் தின்கரும்பும் சந்ததமும்
பன்னுவள நாகைப் பதியினை - ஒன்னலரைச்

மாலை

சாடுகின்ற வேல்வீரன் தன்மார்பு அனுதினமும்
சூடுகின்ற வாகைத் தொடையினை - கூடலரைப் ௨௫௫

பரி

பேயுங் கழுகும் பெருவிருந்து கொண்டாடப்
பாயும் கவனப் பரியினை - ஆயும் ௨௫௬

---

௨௫0. முத்தமிழ் : இயல், இசை, நாடகம். கோடு : சிகரம்.

௨௫௧. வனசத்திரம் : வனப்பொருட்சாலை. மறை யோர் : மறைபயில் மக்கள்.

௨௫௩. அளகாபுரி : குபேரன் ஊர். அமரேசன் ஊர் : அமராவதி. பளகாக : குறைவு உடையதாக. பரித்து : தாங்கி.

௨௫௪. சந்ததமும் : எப்பொழுதும். பன்னு : நெருங் குகின்ற. நாகைப்பதி : நாகைப்பட்டினம் என்ற ஊர். ஒன்னலர் : எதிரிகள்.

௨௫௫. சாடுதல் : அழித்தல். வாகைத் தொடை : வெற்றி மாலை. கூடலர் : பகைவர்.

௨௫௬. பாயும் : பாய்கின்ற. கவனம் : வேகத்தை யுடைய. பரி : குதிரை. ஆயும் : ஆராயும்.

யானை

அருந்தமிழோர் சொற்படியே ஆறுறுப்பும் பாரைப்
பொருந்திமதம் மூன்றும் பொழிந்து - திருந்தார் உ௫௭

படைக்கலந் தூளாக்கிப் பாகரைக்காயந் தேடி
நடக்குமம்மா வேகமெய் நாடி - இடிக்கும்

உருமேறு என்முழங்கி ஒன்பான் முழம்பெற்று
அருமேகம் நிரை அருந்தி - வருமேரு

என்னவிரி வண்டின் இனந்தொடரக் கோபமே
மன்னும் அயிராவதத்தினை - மன்னி உ௬௦

கொடி

இலங்குகடற் பாரில் எதிரில்லை 'என்றே
குலவு மகரக் கொடியான - நிலைமைபெறும்

ஈகை வதுவைஜெயம் என்றேதன் முன்றிலிடை
மோகஞ்செய மூன்று முரசினை - நாகமதி

ஆணை

சூழுங்கன்ற செய்யசடைச் சோதியார் அம்பலத்துள்
ஆடுகின்ற நாதர்திரு ஆணையான - நீடும் உ௬௩

உ௫௭. ஆறு உறுப்பும் பாரைப் பொருந்தி: ஆறு அங்கங்களும் பூமியைத் தொட்டு. திருந்தார் : மாற்றார்.

உ௫௯. உருமு ஏறு : ஆண் இடி. ஒன்பான் முழம் : ஒன்பது முழ உயரம். வரும் மேரு : நடக்கும் மேரு மலை.

உ௬௦. அயிராவதம். இந்திரனது வெள்ளை யானையின் பெயர்.

உ௬௧. மகரக் கொடி : மீன் கொடி.

உ௬௨. ஈகை : கொடை. வதுவை : மணம். ஜெயம் : வெற்றி. இம்மூன்றினையும் முழக்கும் முரசுடையவன். “வண்மை என்றும், தோன்றவரு வெற்றி என்றும் கூடிய கல்யாண மென்றும், மூன்றுய முழங்கும் முரசினை.” என்று சேதுபதி விறலி விடு தூதிற் கூறப்படுவது இதனோடு பொருந்துவது.

உ௬௩. நாதர்திரு ஆணையான் : சிவபெருமான் வழிப் படி ஆணை செலுத்துபவன்.

கடலுக் கரசன் கனங்குழலார் தீட்டும
மடலுக கிசைநத வடிவன - அடலுககுத் உசூச

தோறறியவேல வேந்தா தொலவிருதெ லாமஇமைபபில்
மாறறிய வீரவடி வாளினன - ஏற்றுக உசூரு

கொடியான தனககுக குலககொடியை நலகி
வடியாப புகழுபடைத்த வளளல் - படியாளும

கோமான எனவாழ குருகுலத்தோர் கோததிரததில்
மாமால் அனைய மருதுஙகன - பூமீது

மண்டலிகா கொண்டாடும மானகுல சிலபரன
தண்டமிழவல லோரகிளையைத தாஙகுவோன -
[மணடலத்தில்

தஞசமென வந்தோரைத தபபாமல எபபொழுதும
அஞசலெனக காககும அபயத்தான - கஞசத

திருவளரும மாயபன திருமலை ராய
வருணகுலா திதத மகிபன - சுரபி உஎO

உசூச. கனம குழலாா : கனதத கூந்தலையுடைய காரி கையாா. தீட்டும : எழுதும. அடல : பெருமை.

உசூரு. இமைபபில : கண் மூடுவதற்கு முனனே. ஏறு : விடை.

உசூசூ. கொடியான : கொடியையுடையவன, அவன, சிவன. குலககொடி : பாாவதி. மலைமகள பிறநத குலம உடையான வருண குலாதிததன எனபது கருததது. வடியா : வறறாத. படி : பூமி.

உசூஎ. மாமால் : கணணன. மருதுஙகன : மககளில் சிறநதவன்.

உசூஅ. மணடலிகா : அரசா. சில பரன : ஒழுககத் தில மேமபடடவன. கிளை : சுறறம. மண்டலம : உலகம.

உசூகூ. தஞசம : அடைக்கலம. அஞசல்: பயப படாதே. கஞசம : தாமரை.

உஎO. திருவளரும மாயபன : மகா விஷணு. சுரபி : காமதேனு.

அனைய கொடையான் அவதியிடா த்யாக
கனக வனச கரத்தான் - அனவரதம் ௨௭௧
கோனேரி ராஜ வருண குலாதித்தன்
தானு பரண ஜயதுங்கன் - தேனுரும்
தாரான் கிளைதழைக்கத் தந்த திருப்புதல்வன்
வீரா கரனுன் வேற்கரத்தான் - சீரார்
வருணகுலா தித்தனுக்கு மைந்தனென வாழ்வு
தரும்பிரா மன்கனக தாரு - திருமருவும்
வள்ளல் அனையகொடை மங்காமற் காத்தானுக்கு
உள்ள திருத்தமையன் உத்துங்கன் - தெள்ளும் ௨௭௫
இருமரபும் தூயயான் இயல்இசைகள் வல்லான்
ஒருமொழியே சொல்லும் உதாரன் - பொருசமரில்
வாங்கு சிலைவிஜயன் மார்த்தாண்டன் வாளபிமன்
ஓங்கும் அடல்மா ஒளிருதயன் - தீங்குநெறி ௨௭௭

---

௨௭௧. அவதி : எல்லை. கனகம் : பொன். வனச கரத்தான்: தாமரையனைய கையுடையான்.

௨௭௨. தானுபரணன் : தானத்தையே ஆபரணமாகப் பூண்டவன். கோனேரி ராஜ வருண குலாதித்தன், பாட்டுடைத் தலைவனின் தந்தை.

௨௭௪. கனகதாரு : பொன் ஈயக்கும் மரம்.

௨௭௫. காத்தான் என்பவனுக்கு இவன் அண்ணன். உத்துங்கன் : உயர்ச்சியுடையவன்.

௨௭௬. இரு மரபு : தாய் தந்தையரின். இரு வழி. ஒரு மொழி : ஒரே பேச்சு.

௨௭௭. வாங்கு சிலை : வளைந்த வில். விஜயன்: அர்ச்சுனன். மார்த்தாண்டன் : சூரியன். வாள் அபிமன் : வாளில் வல்ல தனஞ்செயன் மகனாகிய அபிமன்யு. அடல்மா : வெற்றிக் குதிரை.

சொல்லாத ஆக்கினைக்குச சுகரீவன மூதண்ட
வில்லாளன வெண்ணீற்று மேனியான - சலலாப ௨௭௮
மாதர்இரு கண்ணும மனமும திறைகொளளும
பூதர வீர புஜத்தின - ஓதும
தரணிபரி பாலன சமரமுக வீரன
கருணை பரிமளிககும கணணன - பரவும ௨௮௦
அடித்தவருக காதரன அனவரத சோமன
கொடுததுவழி காட்டும குரிசில் . தொடுத்துவிடும்
பூந்தா மரைமுதல்ஐம் பூவாளி யுமகருமபும
ஏந்தாத செவவி எழிறகாமன - மாந்தாதா
ஆரும் தரிசித தளவே அவரவாதம
பாரம பரையறியும பண்பாளன - தீரன
அனகன அபயன அமலன அசலன
கனக சரண கமலன - நினைவும ௨௮௪

---

௨௭௮. வெண்ணீறறு மேனியான : திருநீறு பூசிய திருமேனியன.

௨௭௯. திறை : கப்பம. பூதரம : மலை. புஜம : தோள.

௨௮௦. தரணி பரிபாலன : பூமியைக காப்பவன. சமரமுகம : போர்முனை.

௨௮௨. மலரமபும கருமபு வில்லும தாஙகாத அழகிய மனமதன.

௨௮௩. யாரையும கணட மாத்திரத்தில் அவரவர் குணம செயல் ஆதி எல்லாவற்றையும ஊகித்தறியக கூடிய அதி சாமர்த்தியவான.

௨௮௪. அனகன : அழகன. அபயன : அபயங கொடுப்பவன. அமலன : குற்றமற்றவன. அசலன : சலிப்பில்லாதவன். கனக சரண கமலன : பொற்றாமரைத் திருவடியான.

சதுர மொழியும் மரபும் இனிய
மதுர விரக சரசன் - அதுலன் உ௮ரு
இளமை வயதில் இயலும் இசையும்
வளமை புனையும் மகிபன் - அளிகொள்

தருமம் உரிமை தகுதி மிகுதி
அருமை வரிசை அமைவு - பெருமை

உடையன் இனியன் உலகில் எவரும்
அடைய விழையும் அழகன் - மடலிதழ்ந்

தாமஞ் சடிலம் அம்புசாத சரணன்று
காமப் பயலைவென்ற காளகண்டன் - தேமுற்ற

மாலைக் குழலிபங்கன் மானைக் கரத்தணிந்த
கோலப் பரமனன்பு கூடாதுங்கன் - மேலிட்ட உ௯0

கோரக் கடுங்கும்ப கோல தரிகடத்துங்க
வீரச் சமரதந்தி மேலுத்தயன் - நேருற்ற

சற்புருஷ மேருவர சாக்குமண வாளனிறை
அற்புத சொரூபனகி லப்பிரசன் - நற்பதுமை

ஒக்கவிளை யாடுபவன் உத்தமாகி பாசரிதன்
மைக்கொடைக்கு லாவுமொரு வரதரன் - மிக்கதொரு

உ௮௪. அளி : கருணை.

உ௮௮. இதழி : கொன்றை.

உ௮௯. தாமம் : மாலை. சடிலம் : சடை. அம்புசாதம்: தாமரை. பயல்: எமப் பயல். காளகண்டன்: நஞ்சைக் கழுத்திலே பெற்ற சிவன்.

உ௯0. குழலி பங்கன் : உமையைப் பாகத்திலே பெற்றவன். மேல் இட்ட : உரித்துப் போர்த்திய.

உ௯௧. தரிகடம் : மும்மதம். சமரதந்தி : போர் யானை.

உ௯௩. மைக்கொடை : மாரி போன்ற வண்மை.

துட்டகுல காலனொரு சொற்கபடி லாதிருபன்
வட்டவுல காளுமதி லபரபலன் - கட்டளைசேர ௨௬௪

வள்ளல் இருபத் திரண்டாக மாநிலத்தோர்
எள்ளரிய சீமூதம் எட்டாகத் - தெள்ளுதரு ௨௬௫

ஆறுக்கச் சங்கத்தார் ஐம்பதின்மர் ஆக்கமதி
வீறுக்க வந்துதித்த வேல்வீரன் - பேரும்

அருணநெறி சேகரத்தான் அப்சுத ராய
வருணகுலா தித்த மகிபன் - கிரணமிகும்

காரமதித்த நற்கொடையான் காதலுட னோசகர
பாரமதித்த நாகைப் பசுங்காவில் - ஏரமதித்த ௨௬௮

---

௨௬௫. தலைஎழு வள்ளல், இடைஎழு வள்ளல், கடைஎழு வள்ளல் என முன்னர் மூவேழு இருபத்தொரு வள்ளல் இருந்தனர், இப்போது வருண குலாதித்தனைச் சேர்த்து இருபத்திருவர் ஆகிவிட்டனர். சீமூதம் ஏழை இவன் எட்டாக்கிவிட்டான். சீமூதம் : மேகம். தெள்ளுதரு : கேட்டது கொடுக்கும் தேவமரங்கள்.

௨௬௬. தேவதாரு, இதுவரை ஐந்தே இருந்தன. அவற்றை ஆறாக உயர்த்தி விட்டான் இந்நாகைப் பதியான். மதுரையிலே சங்கம் இருந்து தமிழ் ஆராய்ந்த சிவபெருமான் உள்ளிட்ட நாற்பத்தொன்பது புலவர்கள் இப்போது ஐம்பது பேர் ஆகிவிட்டனர், இத்தென் நாகைக் கோமானையும் சேர்த்து.

௨௬௭. அருண நெறி : செம்மை வழி. கிரணம் : ஒளி.

௨௬௮. கார் : மேகம். நாகைப்பசுங்காவில் : நாகை நகரப் பசுமை மிக்க பூஞ்சோலையில்.

(வருண குலாதித்தனை இதோடு ஒருவாறு விட்டு, இனி முதலில் வர்ணிக்கப் பட்ட அந்தக் கட்டழகியிடம் போகவேண்டும். நாகைப் பசுங்காவில்தான் அந்த மோகினியை அவன் கண்டது. அவள் வயப்பட்டு அழியும் அவன் பரிதாப நிலையைப் பார்க்கலாம்.)

காட்சி

பொன்போல் மரகதம்போல் பூமயில்போல் வானுலவு
மின்போல் தரள விளக்குப்போல் - என்போலவர் ௨௯௯

ஆருயிர்போல் தெய்வ அரம்பைபோல் ஆவிகொளும்
சூரியன் மாதா சுவடுபோல் - கூரியன்ன

கண்போல் கவுஸ்துவம்போல் காகோ தரநாட்டின்
பெண்போல் ஒளிரும்பர வாளம்போல் - நண்போதும்

சித்ரமுயிர் பெற்ற செயல்போல்வி சித்திரம்போல்
அத்ரமதன் செங்கோல் அரசுபோல் - முத்திறமாய்த்

தோய்ந்த தமிழின் சுவைபோல் அரனவிழியால்
சாய்ந்த அரசு தழைக்கவே - ஆய்ந்துவரும்

ஏந்திழைபோல் முக்கனிபோல் இன்னமுது போல்மதுரம்
சாய்ந்து நறுங்குழற்கிழத் தள்ளாடி - ஏந்தும்

இரண்டு குடம்போலும் இருதனங்கள் தாங்கி
மருங்கு துவண்டு வருந்த - நெருங்கிவந்து

நிற்பாரைக் கண்டு நெடிதுயிர்த்துத் தெய்வமே
இப்பாரில் வந்தஇவர் யாரென்று - பொற்பாமென்ன ௩0௬

---

௨௯௯. மரகதம் : பச்சை. தரளம் : முத்து.

௩00. தெய்வ அரம்பை : தெய்வப் பெண். கூரிய : கூர்மையான.

௩0௧. கவுஸ்துவம் : திருமால் அணியும் ஒரு மணி. காகோதரநாடு : நாகர் வாழ் லோகம். அந்நாட்டுப் பெண் : நாக கன்னிகை.

௩0௨. அத்ரம் : அஸ்திரம். முத்திறம் : இயல் இசை நாடகம் என்னும் மூன்று வகை.

௩0௩. அரன விழி : சிவனின் நெற்றிக் கண்.

௩0௫. மருங்கு : இடுப்பு.

௩0௬. நிற்பாரை : நிற்கின்ற அம்மங்கையரை. நெடிதுயிர்த்து : பெருமூச்சுவிட்டு.

நெஞ்சம் கலங்கி நினைவழியும் வேளையினில்
கஞ்ச மலரடியும் கண்ணிணையும் - தஞ்சமென **௩0௭**
அஞ்சல் புரிய அதுவே வரமாக
வஞ்சம் அறமகிழ்ந்து வாய்திறந்து - விஞ்சலுற்றும்

காதற்பேச்சு

தேனே மதன் திரவியமே செங்கமல
மானே அநுராக வல்லியே - கானுற்றும்
கொந்தளக பந்தி குலைந்தாடக் குன்றினிமிர்
சந்தளவு பாரத் தனமாட - உந்தினுழும்
வள்ளை இரு தண்டின் மகரக் குழையாடப்
புள்ளணைய வேற்கண் புரண்டாட - மெள்ள
மருங்குலொசிந் தாட மணிவடங்கள் ஆட
அருங்கமல மாமுகம்வேர் வாடப் - பெருங்கழங்கோடு
அம்மனைபந் தாடி அடியேன் மருண்டாட
இம்மனையில் ஆடும் இயல்இருக்கத் - தொம்மென்று **௩௧௩**

---

௩0௭. தஞ்சம் என : அடைக்கலம் என்று.

௩0௮. அஞ்சல் புரிய : அபயங் கொடுப்ப. விஞ்சல் உற்றும் : மேம்பாடு உற்று.

௩0௯. அநுராகம் : ஆசை. கான் : மணம்.

௩௧0. கொந்தளகபந்தி : கொத்தான கூந்தல் வரிசை. குன்றின் நிமிர் : மலையைப்போல நிமிர்ந்திருக்கின்ற. சந்து அளவு : சந்தனம் அப்பிய. பார : பெரிய.

௩௧௧. வள்ளை : காதுக்கு உபமானமான ஒரு இலை. குழை : காதணி. புள் : வண்டு.

௩௧௨. வேர்வாட : வியர்வை அரும்ப. கழங்கு : பந்துபோன்ற விளையாடும் கருவி.

௩௧௩. அம்மனை : அதுவும் கழங்கு போன்ற விளையாடும் கருவியே. மருண்டாட : மயங்கி ஆட. 'தொம்' ஒலிக் குறிப்பு.

வட்டத்தில் பாடி மணிஊசல் ஆடுவீர
இட்டத்தி லேஇருக்க எண்ணீரோ - துட்டமதன

அம்பும் உமதுவிழி அம்பும் மிகப்பொருதால்
நம்புமடி யேற்கேது நன்றுதலே - கொம்பில ௨௧௪

குயிலால் நெடிது கொதிக்கும்திக் கோடை
வெயிலால் வெதும்பி விடவோ - புயலார

உமது குழற் காவணத்தின் உற்ற நிழற்கீழ்
அமையும் இடந்தந் தருளீர் - எமைமருவிக்

கொங்கையா னைக்கோட்டால் குத்தாமல் சித்தசனார்
வெங்கையா னைக்கிடுதல் மேம்பாடோ - திங்கள் முகம்

காட்டிலீர் நாளும்அது கண்டேன் மயல்பூட்டி
வாட்டினீர் என்னை மறம்செய்தீர் - காட்டுக்கு

எறித்தநில வாக்கினீர் என்வசனம் மாயக்
குறைத்தமரம் ஆனேன் கொடியேன் - மறித்தோர் ௨௨௦

அருள்வசனம் கூறுவதும் அத்திப்பூ ஆமோ
மருள்வசனம் யான்மொழிதல் மாண்போ - பொருளோ ௨௨௧

---

௨௧௫. அடியேற்கேது : எனக்கு வாழ்வு ஏது. கொம்பு : மரக்கிளை.

௨௧௬. புயல் : மேகம்.

௨௧௭. குழற் காவணம் : கூந்தலாகிய கொட்டகை.

௨௧௮. கொங்கை யானைக் கோடு : கொங்கையாகிய யானைத் தந்தம். சித்தசனார் : மன்மதனார். அவன் கையிலுள்ள யானையாவது, யானைக்கு வேழம் என்று ஒரு சொல் உண்டு. வேழம் என்றால் கரும்பு என்பது பொருள். கரும்பு மதன வில்.

௨௧௯. மறம் செய்தீர் : மறக்கருணை செய்தீர்.

௨௨௦. மாயக் குறைத்த மரம் : பட்டுப்போக வெட்டிய மரம். மறித்து ; தடுத்து. ஓர் : ஒரே ஒரு.

௨௨௧. அருள்வசனம் : கருணைப் பேச்சு. அத்திப்பூ, அபூர்வமாகவே பூக்கும். அத்தி பூத்தாப்போல என்பது பழமொழி.

மொழியீர் மொழிந்தால் முத்துதிரு மோகறபு
அழியீா அதனுல அணஙகே - செழியீா ௩௨௨
மதனஉபதே சமபணணி வாழவிபபீா எனறன
விதனமெலலாம மாறி விவேகம - முதலாப
பணிவாருக காசைநெடும பாமபுவிஷங கொண்டால்
மணிவாய மருநதுதவ மாட்டீரோ - தணியாத
வலஇருமபும கல்லும வயிரமதெவவொன றுக்கிளகும
புலஇருந்து வீதி புறபபடினும - வலலமையால் ௩௨௫
எபபடிசொன னலும இளகாது உமதுமனம
மைபபடியும கூந்தல் மடந்தையீா - இபபடியில்
உமநெஞசம எனநெஞசாய உறறு நடுநடுங்கும
எனநெஞசம உமநெஞசாய் எயதாதோ - முனனம
உடுக்கை இழந்தவன கைபோல ஆஙகே
இடுககண களைவதாம நடபெனறு - எடுத்ததிரு
வளளுவனா சொனனகுறள வாராதோ வந்தாககால்
எளளளவும நெஞசம இரஙகாதோ - களளமதன
செஙகோலும ஆக்கினையும செல்லுமோ நீமுனைந்தால
பைஙகோ கனகமஉறு பாவையே - இஙகேதான ௩௩௦

---

௩௨௨. செழியீா : செழுமையானவரே!

௩௨௩. விதனம : வருத்தம.

௩௨௪. ஆசைப பாமபின் நஞசு தலைககேறிவிட்டது. மணிவாய் மருந்து - செஙகனிவாய இதழ அமுதம தர மாட்டீரா?

௩௨௭. உஙகள மனம என் மனம் ஆகி என் மனம உஙகள மனம ஆகக்கூடாதா?

௩௨௮. உடுககை : ஆடை. இடுக்கண் : துன்பம்.

௩௩௦. ஆக்கினை : ஆணை. கோகனகம : தாமரை. அதில் இருக்கும் பாவை இலக்குமி.

தாதத்வம் சொன்னேனைத் தாங்கவோ நீர்நினையீர்
ஈதல் தவிர்ந்தநிலை யென்பீரோ - சீதளித்து ௩௫௧

வாசமிலாக் காரும் வண்மைவிளர்த்த தேய்பிறையும்
பூசலிலதேல் குனியாப் பொற்சிலையும் - ஆசளவும்

தைத்துப் பிளக்கறியாத் தண்ணளியி லாவேலும்
வைத்த பயத்தினூறு வளையும் - மொய்த்தநறை

கூடியமென் சிற்றிளங்கால் கொண்டறிகி லாக்குமிழும்
ஆடை அமுதுதவா ஆம்பலும் - வாடிக்
குவிந்தலரும் தாமரையும் கோடுமுகச் சங்கும்
அவிந்துவளை வெய்தும் அமையும் - சிவந்தகுறி ௩௫௫

காட்ட அறியாத காந்தளும் குங்குமச்சேறு
ஆட்டப் புளகித்து அறியாத - கோட்டானைக் ௩௫௬

---

௩௫௧. தாதத்வம் : அடிமை நிலை. சீதளித்து : குளிர்ந்து.

௩௫௨. வாசமிலாக் கார் : மணமில்லாத மேகம். வண்ணம் விளர்த்த தேய் பிறை : நிறம் வெளுத்துத் தேய்கின்ற சந்திரன். பூசல் இலதேல் குனியாப் பொற்சிலை : போர் இல்லையானால் வளையாத அழகிய வில். ஆசு அளவும் : அடிப்படை வரையும்.

௩௫௩. வேல் : வேலாயுதம். பயம் : நீர். வளை : ஓர் கொடி. நறை : தேன்.

௩௫௪. மென் சிற்றிளங்கால் : மென்மையான இளம் தென்றல் காற்று. ஆடை அமுது : ஆடைப்பால். ஆம்பல் : செவ் ஆம்பல் பூ.

௩௫௫. கோடுமுகச் சங்கு : வளைந்த முகத்தைக் கொண்ட சங்கம். அமை : மூங்கில்.

௩௫௬. காந்தள் : காந்தட்பூ. புளகித்தறியாத : மயிர்க்கூச்செய்தி அறியாத.

கோடும் ஒரு வழியில் கூடாக் கரும்பாம்பும்
பாடுகரு தாதவட பத்திரமும் - ஆடவர்கள் ருருஎ
தக்கமனம் வேருகித் தாஞ்சுழல வேநிலையாய்
நிற்க அறியாத நீர்ச்சுழியும் - விறகோன்
நிலைப்பாடு மேவாத நேரிழையும் முன்பு
செல்பார் கரையுடைய தேரும் - குலைக்குறிய
வாழையுங் காணு வளையில் வீழ் ஞெண்டுந்
தாழும் வராலும் சரிகுறையில் - வீழும் ருசo
தராசுமடி பட்டுத் தளர்பந்தும் செம்மை
இராதவியற் கூர்மத் தெழிலும் - பராமரித்தே
பத்து மதியும் பலவடுவாய்க் காயாமல்
மத்தியத்தில் வந்துதவும் மாந்தளிரும் - மொய்த்துமலர்
நீண்டகுழல் நெற்றி நெறிப்புருவம் கண்காது
காண்டகைய நாசிவாய் கந்தரமே தோள் - பூண்டகரம் ருசங

ருருஎ. கோடு : தந்தம். கரும்பாம்பு : கரிய நாகம்; இது வயிற்று மயிர் ஒழுங்குக்கு உபமானம். பாடு : பெருமை. வடபத்திரம் : ஆலிலை.

ருருஅ. நீர்ச்சுழி : நீர்ச் சுழற்சி; இது கொப்பூழுக்கு உவமை.

ருருகூ. நேரிழை : நேரான நூல்; இது இடைக்கு உவமானப் பொருள். குலை : தாறு. குறிய : சிறிய.

ருசo. வாழை, துடைக்கு ஒப்பு. ஞெண்டு: நண்டு. சரிகுறையில் : சமம் குறைந்தால். வீழும் : தாழும்.

ருசக. தராசு பரட்டுக்கும், பந்து குதிக்கும், ஆமை புறங்காலுக்கும் உவமானங்கள். கூர்மம் : ஆமை.

ருசஉ. பத்து மதி, பத்து விரல்களுக்காக. மாந் தளிர் உள்ளங்காலுக்கு.

ருசங. குழல் : கூந்தல். நெறி : அடர்ந்த. நாசி : மூக்கு. கந்தரம் : கழுத்து.

கொங்கைகளோ ரோமம் குளிர உதரம் உந்தி இடை
தங்கு நிதம்பம் பக்கவான் தண்முழந்தாள் - துங்கக் ௫௪௪
கணைக்கால் பரடு குதிக்கால் புறந்தாள் இன்பம்
கணிக்கும் அளவுமில் உள்ளங்கால் கட்கே - இணக்கிப்
பெரியோர்கள் எல்லாரும் பேசும் அருள்போல
சரியோத என்றும் தருமோ - அரிவையே
ஓடாத மானே உரையாத செம்பொன்னே
வாடாத பூவே மரகதமே - தேடக்
கிடையாத பஞ்சவர்ணக் கிளியே கோது
படையாத புல்லகண்ட பாகே - நடைஆடும்
சித்திரமே காமன் திரவியமே மோகநறச
முத்திரமே கட்டாணி முத்தமே - அத்திரவேள்
ஆகமமே வாழ்வே அரசே அதிமதுர
போகமே யான்செய்த புண்ணியமே - மோகினியே ௫௫௦
கண்ணே விரக்க கருவிளமே அமுதப்
பெண்ணே கலவிப்பிர தாபமே - ஒண்ணுதலே
கேகயமே என்றென்று கீர்த்திப்பேன் வாழ்அநு
ராகதியார் கம்தந்தால் ஆகாதோ - வேகமதன ௫௫௨

---

௫௪௪. உதரம்: வயிறு. உந்தி: கொப்பூழ். நிதம்பம்: குறி. கவான்: துடை.

௫௪௫. இணக்கி: பொருத்தி.

௫௪௬. தருமோ: தந்தியாகுமோ; தகாது என்பது கருத்து. அரிவை: பெண்.

௫௪௮. கிளை: கிளி. கோது: குற்றம். புல்ல கண்டம்: வெல்லம்.

௫௫௧. கருவிளம்: கருவிளங்கனி.

௫௫௨. கேகயம்: மயில். கீர்த்திப்பேன்: புகழ் பாடுவேன். அநுராகம்: ஆசை.

காவிக் கண்ணையும் கரும்புவில்லும் நீதந்தால்
சேவித் துவகையாய்ச் சேரேனோ - பூவுலகில் ௩௫௩
சொன்மருவு நின்கொங்கைத் தூக்கத்தில் என்னை
[வைத்தால்
மன்மதனார் கொல்லவசம் ஆவேனோ - பொன்மயில்போல்
நின்றமா னேநீ நிலமேலே நின்றபதம்
கன்றினால் என்னாவி கன்றாதோ - ஒன்றியரை
மாத்திரை இன்பம் மகிழ்ந்தெனக்குப் பாலித்தென்
கோத்திரமெல் லாமடிமை கொண்டருளீர் - பூத்திகழும்
தேனே பிறக்கும் ஜென்மமெல்லாம் யானடிமை
தானென்ன மேல்திருக்கண் சாத்துவீர் - மானனையீர்
காத்தானை மார்பிற் கமலா சனத்திருவைச்
சேர்த்த வருணகுலா தித்தனைச் சென்று - ஏத்தி
மகராஜன் என்றுரைக்க மாட்டாதார் செல்வம்
நிகராமோ வாலிபத்தின் நேர்தாம் - இகலாகி
மோனமே பண்ணி முனிந்திருந்தால் வீணிலே
போனநாள் மீண்டுவரப் போகுதோ - தேனனையீர் ௩௬௰
மாகோபம் உண்டேல்என் மார்மீதும் தோள்மீதும்
ஓகோதாள் கொண்டுதைக்க ஒண்ணாதோ - கோகிலமே

---

௩௫௪. தூக்கம் : காவலமைந்த அரண்.

௩௫௫. கன்றினால் : வருந்தினால். ஒன்றி : பொருந்தி அரை : ஒன்றில் பாதி.

௩௫௭. பாலித்து : அருள்செய்து.

௩௫௮. கமலாசனத் திரு : தாமரைத் தையல்.

௩௫௯. நாகைக்கோனைப் புகழாதார் செல்வம் விரைவில் அழிந்துவிடும்; அதற்குக்கூட ஈடாகாது வாலிபப் பருவம். அதனினும் விரைந்து இளமை போய்விடும்.

௩௬௧. மாகோபம் : பெருஞ்சினம். தாள் : கால். கோகிலம் : குயில்.

மஙகை ஆணை வைத்தாலும வையுமஇனி உமமாணை
என்ஆணை கோபமெனாக இல்லையே - மினனானையீர ௩௬௨
நற்றிககண் ணேறுகொண்ட நறகனிவாய ஊறலிலே
சற்றுதொட்டுததெறித்தால் தாழ்வாமோ - பொற
சேரா பவளத் திருவாய மலாநதொருசொல் [றொடியீா
தாரிரஎன் தனனைத் தனிபாரா - வாரீரெனறு
உளளம இளகி உருகுகினற எனஅுளவில
எளளளவும நெஞசம இரஙகாமல - மெளளவே ௩௬௫
இத்தனைநே ரந்தனியே யானுரைககும விணணபபம
அததனையும கேட்டுஙகே ளாதவர்போல - கொத்துமலர்
பூட்டுசிலை மாரன பொரகிறகி ருனனெனறு
காட்டுதல்போல் சறறே கடைககணிதது - கேட்டுமிக
வின்முறுவல் செயது விளையாடித தம்மிலே
புனமுறுவல் செயதருளிப போயினா - மனமதனும

போனபின் தடுமாற்றம்

வெஙகாதல பூணும வெகுரா ஜதநடையும
சிஙகாரப பினனழகும சேவித்தேன - மஙகைநல்லார்
மண்ணிலே தோயஅடி வைததசுவடு அததனையும
கண்ணிலே ஒற்றிஒறறிக காமுறறேனன - ஒண்ணு
[தலாள ௩௭௦

---

௩௬௩. நறறி : நத்தி. **கண்**ணேறுகொண்ட என மீது பாலொடு தேன கலநத நறகனிவாய ஊறலில் கொஞசம தொட்டுத் தெறிததால ஒனறும குறைவந்து விடாது.

௩௬௭. கடைக கணித்து : கடைக கண்ணால் பார்தது.

௩௬௮. வின் முறுவல் : ஒளிச் சிரிபபு.

௩௬௯. வெங்காதல் : விருபபக் காதல். வெகு ராஜத நடை. நேர்த்தியான ராஜநடை. சேவித்தேன். வணங்கினேன்.

௩௭௦. தோய : படிய. சுவடு : அடையாளம்.

நின்ற நிலையும் நெறித்தபுரு வக்கடையும்
மன்றல்அளகம்செறிந்த மாலையும்-பொன்ற எனைப் ௩௭௧

பார்த்தபார் வைக்குள் பாய்பாயும் பசுந்தேனில்
போர்த்தபோர் வைக்கடங்காப் பூண்முலையும்-சாத்தவரை

வாட்டுகின்ற செந்தா மரைமுகமும் கஸ்தூரிக்
கோட்டு நுதலிற் குறுவேர்வும் - தோட்டுமலர்ப்

பூங்காவில் வந்த புதுமையுமென் கண்ணைவிட்டு
நீங்காமல் உள்ளறிவு நீங்கினேன் - ஓங்குதுயர்

கொண்டேன் வினையேன் கொடிஇடமாய் வந்தபலன்
கண்டேன் இதயம் கலங்கினேன் - அண்டிஎதிர் ௩௭௫

காணத் தவம்செய்த கண்போல்மற் றைம்பொறியும்
பேணத் தவம்செய்யப் பெற்றிலேன் - நாண்அழுகு

குன்றினேன் ஆண்மை குலைந்தேன் துணைஇழந்த
அன்றில்போல் வாடினேன் அவ்வளவில் - ஒன்றியாப்

பித்தன்இவன் என்றெனைக்கோர் பேருண்டே ஆதலினால்
நித்தனிவன் என்று நினைவுற்று - சித்தசன்தான் ௩௭௮

---

௩௭௧. மன்றல் : மணம். அளகம் : கூந்தல். பொன்ற : உருக்குலைய.

௩௭௨. பூண் : ஆபரணம்.

௩௭௩. கஸ்தூரிக் கோட்டு நுதல் : கஸ்தூரியைக் கோடாகப் போடப்பட்ட நெற்றி. குறு வேர்வு : சிறு வியர்வை. தோடு : இதழ்.

௩௭௫. கொடி : காக்கை. அது இடமாக வருதல் நல்ல சகுனமல்ல என்பார்கள்.

௩௭௬. காணக் கண்கள் செய்த தவத்தை மற்றைப் பொறிகள் செய்யவில்லை. நாண் : நாணம்.

௩௭௭. அன்றில் : ஆணும் பெண்ணும் இணைபிரியாமல் வாழும் பறவை இனம்.

௩௭௮. சித்தன் - சிவபெருமான்.

தண்டா நுதல்விழியாள் தான்பட்ட கண்கலக்கம்
உண்டான எல்லாம் உளத்தெண்ணித் - தெண்டிரைசூழ்

துங்க உலகில் சுரும்பையெல்லாம் நாணாக்கிச்
செங்கரும்பை யெல்லாம் சிலையாக்கி - வெங்கலக ௩அ௦

மாகவனத் தோடே வளரும் அசோகமெலாம்
சோகவன மாகத் துணர்பறித்துச் - சேகரித்து

முல்லையெனும் பேரின் முழுங்கிரையும் பூமியும்விட்டு
எல்லையிற் பூ எல்லாம் எடுத்தேந்தித் - தொல்அயனுக்கு

உந்திக் கமலமலர் ஒன்றளித்துச் செந்திருவை
வந்திக்கு நாகையர்கோன் மார்பிருத்தி - சந்திக்கும்

கோகனகம் உள்ளெலாம் கொய்திரதி கண்போலவே
ஆகுமலர் மாவின் அலர்பறித்து - வாகையிற்போர்

ஆடிவிஜ யம்புனைய அம்பாக்கித் தான்அநந்த
கோடியுரு ரூபம் கொண்டெய்தி - நீடுலகில் ௩அரு

ஒப்புருப் பாவி உடலந் தனைத் தனக்கோர்
அப்பருத் தூணிகளாக்கினான் - மெய்ப்படவே ௩அசு

௩எசு. தண்டா: குறையாத. நுதல் விழி: நெற்றிக் கண். தெள் திரை: தெளிந்த கடல்.

௩அ௦: சுரும்பு: வண்டு. நாண்: விற் கயிறு. சிலை: வில்.

௩அக. துணர்: பூச்கொத்து.

௩அஉ. தொல் அயன்: பழைய பிரமன்.

௩அ௩. வந்திக்கும்: வணங்கத்தக்க. இருத்தி: இருக்கச் செய்து.

௩அச. கோகனகம்: தாமரை. இரதி: மன்மதன் காதலி. மாவின் அலர்: மாம்பூ. வாகை: வெற்றி.

௩அரு. அனந்த கோடி ரூபம்: பல கோடி வடிவம்.

௩அசு. ஒப்பு உருப் பாவி. ஈடில்லாத பாவி. உடலந்தனை: என் உடம்பினை. அப்பு அருத் தூணி: அம்புகள் நீங்காத கூடு.

நொந்தேன் பரதவித்தேன் நோககினகா மாககினியால்
வெந்தேனஉள ஆவி வெதுமபினேன-நைநதேன - ௧௮௭

விழுந்தேன் அயர்ந்தேன மெலிநதேன நினைவும
அழிநதேன பரவசமே ஆனேன - செழுஙகபட

கனவிற் காணுதல்

நெஞசிற கருணையில்லா நிஷடுரி யார்தமமை
வஞசக கனவில் வரககண்டேன - செஞசிலமபு

கொண்டஇரு தாளமலரைக கும்பிடடேன வெயயோனைக
கண்டகம லமபோல் களிகூரந்தேன-தெணதிரைசூழ

நீதியுல கந்தனிலே நிட்சேபங கண்டெடுத்த
ஆதுலாபோல் பேருவகை ஆயினேன - தீதில்நெறி

சேருமவருணகுலா தித்தனையே சேர்ந்துகளி
கூருமஅவாபோல குறைவறறேன - ஆரத்தின

வணடல்அணி கொஙகைகளை வாழத்தினேன மஙகை
[நல்லார்
கெண்டை இணைவிழியைக கீர்த்தித்தேன்-அணமையிலே

சென்றேன பராமுகமோ தேவரீர் விண்ணபபம
ஒன்றேற அதுகேடக ஒண்ணுதோ - இனறுமைநான ௧௯௪

---

௧௮௭. காமாககினி : ஆசை நெருபபு.

௧௮௮. பரவசம ஆதல் : தன வசம இழந்து பிறர வழி ஆதல.

௧௮௯. நிஷடூரியார : கொடுமையானவர்.

௧௯௦. வெயயோன : ஆதவன.

௧௯௧. நிட்சேபம : புதையல். ஆதுலர : வறுமையாளர். உவகை : களிபபு.

௧௯௨. ஆரம : சநதனம.

௧௯௩. வணடல : குழமபு. கெணடை : மீன வகை. இணை : இரணடு. அணமை : சமீபம.

௧௯௪. விண்ணபபம ஒனறே : வேணடுகோள ஒன்றுதான. ஒண்ணுதோ : கூடாதோ.

சற்றே ஒருவார்த்தை சம்பாஷித்துக்கொள்ளப்
பற்றேனோ சொல்லீர் பனிமொழியீர் - பொற்ற
[ொடியீர் ௩௯௫
எந்நேரமுமேநீர் ஏவினது கேட்டுமது
பின்னே திரிந்து பிழையேனோ - என்னுடைய
மேதகைய நெஞ்சின் விழிவேல் விளைத்துவரும்
காதல் நிறைக்கும் களஞ்சியமே - சூதுபயில்
சேல்இலங்கு கண்மடவீர் செப்பீர் திறந்தேஓர்
கால்எளிமை வேண்டாவோ காரிகையீர் - ஏலமலர்
ஏரிலங்கு பூங்குழலீர் என்அருமை என்பெருமை
ஆரறிவார் நீரறிவ தல்லாமல் - நீரைத்
தெளித்தாலும் ஆருயிர்ச் செழுங்காமச் செந்தீ
அளித்தால் வல்லக்காரம் ஆமோ - களிக்கும்
தவலோகர் கரும்பங்கும் தாம நகையீர்
துவலோ துவலொன்றும் சொல்லீர் - நவமாம் ௪௦௧

---

௩௯௫. பனிமொழி : குளிர்ந்த பேச்சு. பொற்றொடி : தங்க வளையல்.

௩௯௭. நெஞ்சின் : நெஞ்சிலே. விழி வேல் : கண்ணாகிய வேலாயுதம்.

௩௯௮. சேல் : மீன். திறந்து : வாய் திறந்து. ஓர் கால் : ஒரு முறை. ஏலம் : வாசனை.

௩௯௯. ஏர் : அழகு.

௪௦௦. வல்லக்காரம் : வெற்றி.

௪௦௧. தவலோகர் : தவ உலகில் வாழ்வார். தாமம் : ஒளி. துவலோ துவல் : சாதலோ சாதல், நான் சாக வேண்டியதுதானோ? "காதல் போயிற் சாதல்" நவம் : புதுமை.

விழிபாய வேனொந்தேன மெல்லிநல்லீர் உந்திச்
சுழிபாயவேன என்று துதி சொனனேன - தழுவும் ௪௦௨
பொருவாள விழியாரப போதுமுகம பாரத்தத
திருவாய மலர்ந்துநகை செயதார : பெரிதிஙகு

கனவில் அனுபவித்தல்

இதுவே தருணமென எணணிடடம தேடி
மதுவேறு பூஙகா வனததில் - உதவியதோர
வாளை மணிவசநத மணடபததிற பூஙகமுகினை
பாளை மணஙகமழும பநதரிட்டு - நீள ௪௦௫
எடுதது வகையான எலலேயிலா மாலை
தொடுத்துச சிலபூச சொரிந்து - விடுத்ததிலே
பாயல் படுத்துப பரிமளபபூ மெத்தையின்மேல
ஆய விரித்ததனமேல் ஆஙகவரை - சேயபதம
கனறுமல கொணடேறிக கைகட்டி வாயபுதைதது
நினறேன இருதாளை நீட்டினா - சென்றந்தக
கால்கொணடு பறறிஇரு கையாரத தீண்டிஅணை
மேல்கொண்டு நானுமஙகு மேவினேன - மாலகொண்ட

௪௦௨. பொரு : போர்வலல. அபபோது : அத்தருணம.

௪௦௪ மது ஏறு : தேனபெருகும.

௪௦௫. வாளை மணி வசந்த மணடபம : வாளை மீன துளளும நீர்நிலை சூழ்ந்த அழகிய இளவேனில மாளிகை. கமுகு : பாக்கு. பநதர : காவணம.

௪௦௭. பாயல படுத்து : படுககை செயது. ஆய: காமபரிநத மலர். சேயபதம : சிவந்த திருவடி.

௪௦௮. கன்றுமல் : சுவடுபடாமல். இருதாளை : கால்கள் இரணடையும.

௪௦௯. அணை : படுககை. மால் : மயககம.

மைக்குழலை நீவி வகிர்ந்து வகிர்ந்ததிலே
தக்கமது மாலையெலாம் சாத்தினேன் - மிக்கபனி ௪கo
நீரில் குழைத்த நிறக்குங் குமக்குழம்பைப்
பூரித்த கொங்கைகளிற் பூசினேன் - வேரிமலர்
இற்பூவை அன்றனாக்கு இதவியகாய்ச் சுணையுடன்
கற்பூர தாம்பூலம் கைகொடுத்தேன் - அற்புதமாம்
பாதிச் சுருளாளாக்குப் பாலித்து அமிர்தநிலை
சோதிக்க லீலை தொடங்கினார் - சீதமலர்
மட்டிலே தோய்குழலார் மாமே கலைநெகிழ்ந்த
மட்டிலே என்னை மறந்தேனயான் - கட்டிமலர்க்
கைக்குளணைத் துக்கரணக் கட்டளைவட டத்துறையுள்
புக்கொருமித் தெட்டுவகைப் புட்குரலிட்டு - ஒக்கவெடுத்து
அப்புறமுற் றிப்புறமுற் றற்புவிளைத் துப்பரிவைச்
செப்பிநகத் திறகுறியைச் சிக்கெனவைத்து-ஒப்பிலெழில்
பற்குறியிட் டுக்கருணைப் பத்மமுகப் பொற்பொளிரப்
பொற்குவடொத் துப்புணரப் புத்தமிர்தத் - திற்குலவிச

௪கo. மைக்குழலை : இருண்ட கூந்தலை. நீவி : தடவி. வகிர்ந்து : வகுப்பெடுத்து. மதுமாலை : தேன் ஒழுகும் ஆரம்.

௪கக. பூரித்த : பருத்த. வேரி : தேன்.

௪கஉ. இல்பூவை : வீடாகக்கொண்ட மங்கை. இதவிய : நலமான. காயச்சுணை : காசுக்கட்டி.

௪கரு. பாதிச் சுருள் : கொடுத்ததிலே பாதி வெற்றிலைச் சுருள். பாலித்து : கொடுத்து.

௪கச. மட்டு : தேன். மாமேகலை : மகிமை வாய்ந்த ஆடை. மட்டிலே. அளவிலே.

௪கரு. புட்குரல். : பறவை ஒலி.

௪கசு. அற்பு : அன்பு.

௪கஎ. பத்மம : தாமரை. பொற்குவடு : பொன் மலை.

சற்றிளகிச் சற்றிறுகிச் சகரதலந் துகள இலக
கற்றுமதார்த்து ஒத்தத்தாக காசவிழப் - பொற்பு ௪௧௮
மிருத்த முலைக்கண் விரல்கொண்டு அதுக்கி
நகத்தின உறுத்தி நகைத்து - முகத்தை
முகத்தில் அழுத்தி முயக்கி மயக்கி
மிருத்த நலத்தை விளைத்து - சுகத்தில் ௪௨௦
அரத்த நிகர் அதரத்தை எயிற்றில்
இருத்தி அருத்தி இசைத்துக் - கழுத்தில் இசை
உற்ற கரணத்தில் ஒரு வகை கொருவர் ஒத்துவகை
பெற்றதில் அடிக்கடி பிணக்குவர் - நற்றுயிலில்
மைத்திலக நெற்றிபுரு வக்கடை நெறிப்புவர
உயத்திடுக பூதொடுகை உடப்புகுத - மெத்திய
கொந்தள பந்தி குலைந்து சரிந்திட
வந்து சுரும்பர் வஞ்செய - முந்திய
செஞ்சர ணங்கள் சிலம்பு புலம்பிட
வஞ்சி மருங்குல் வளைந்திட - அஞ்சொலுடன் ௪௨௫
நெஞ்சமும் ஒன்றி நிரம்பிய சங்கை
கொஞ்ச இரண்டுகை கும்பிட - விஞ்சிய ௪௨௬

---

௪௧௮. கச்சு : ரவிக்கை.

௪௨௧. அரத்தம் நிகர் அதரம்: ரத்தம்போல் சிவந்த உதடு. எயிறு : பல். அருத்தி : உண்ணச் செய்து.

௪௨௨. கரணம் : கலவி. பிணக்கு : ஊடல்.

௪௨௩. மைத் திலகம் கருப்புப் பொட்டு.

௪௨௪. கொந்தள பந்தி : பூங்கொத்தணிந்த கூந்தல் வரிசை. சுரும்பு அரவம் செய : வண்டு ஒலியிட.

௪௨௫. சரணங்கள் : அடிகள். சிலம்பு : நூபுரம். மருங்குல் : இடுப்பு.

ஆவியொன்ற ஆகமொன்ற ஆசையொன்ற நேசமொன்ற
மேவுபஞ்ச பாணதுங்கன் வீறடங்க - வாவுமினப ௨௨௭

மேலணிந்த பூண்மழுங்க மேனிசிவங்கும் வேர்வரும்ப
நீலமணாறல் வீசுமுந்தி நீர்ததும்பக் - கோலமிகும்

மொய்அகலம் மேலிட்ட முத்து வடஞ்சிதறத்
தூய்யதிரு மேனி துவட்சிதர - மெய்யுறநான்

ஆரமதன் நூலில் அறிந்தறியாச் சந்தேகம்
சேர அடைவே தெளிவித்துக் - காரிகையார் ௨௩௦

தந்த அநுராக சம்போகம் கொண்டாடி
இந்த்ரபதம் பெற்றவர்போல் இன்புற்றுச் - சிந்தை

தனைவென்று வாடகண் தருங்களவைக் காம
வினையென் றறியேன் விழித்தேன் - நனைகமழும்

கண் விழித்தபின் புலம்பல்

சோலையெல்லாம் தேடியுனைச் சுற்றியுனைக் காணமல்
மாலையெல்லாம் கொண்டு வருந்தியுனை - பாலனையாய்

அப்போது சென்றஅடி அல்லாமல் பார்த்தனவில்லை
இப்போது சென்றஅடி யாங்காணேன் - மெய்ப்படநான்

---

௨௨௭. ஆவி : உயிர். ஆகம் : உடல். ஒன்ற : ஒரு சேர. பஞ்சபாண துங்கன் : ஐந்தம்பு மதன். வீறு : பெருமை.

௨௨௯. மொய் : வண்டு மலருக்காக மொய்க்கின்ற. அகலம் : மார்பு.

௨௩௦. ஆர : நிறைய. அடைவே : முறையாக.

௨௩௧. அநுராக சம்போகம் : ஆசைப் புணர்ச்சி. இந்த்ர பதம் : தேவேந்திர பதவி.

௨௩௨. நனை : தேன்.

காணவே முந்திக் கனவென்று அறிந்தக்கால்
வீணிலே ஓடி விழிப்பேனோ - பேணி ௪௩௫

அறிவுக்கு இனியார் அகலாமல் கையால்
இறுக்கத் தழுவி இரேனோ - நறுநுதலார்
நேரமுதக் கொங்கையினைச் செவ்வாயி னூறலுறி
ஆரமுதம் உண்டுபோராக் காகேனோ - காரிகையார்

ஏயத் தனியே எழுந்தருள இன்னுமந்த
மாயத் துயிலெனக்கு வாராதோ - நேயமுடன்

மெய்ந்தெளிவே நீங்கி விழித்ததுவும் பேசுவதும்
இத்தனையு மோகனமென் றேயறியேன் - சத்தியமே

என்று வருந்தி எரியும் கனல்வாயில்
ஒன்றும் மெழுகாய உருகினேன் - மன்றலணி ௪௪௦

பாயலிலே சற்றே பரிசித்த மாத்திரத்தில்
ஆயிரநாள் கூடினர்போல் ஆயினேன் - சேயிழையார்

அன்பும் பெருநலனும் அந்தரங்க மும்பெருக
இன்பம் பெரிதாய் இருந்ததுவும் - துன்பம்
அனைத்தும் தவிர்ப்பவர்போல் ஆட்கொண் டதுவும்
நினைத்துநெடு மூச்செறிந்து நின்றேனே - வினைக்கலகக்

கோபமத் தாலே குறையுயிரும் கொள்ளைகொள்ளும்
சாபமத் தாலே தயங்கினேனே - சோபனத்

தொந்த மதியால் தொடர்ந்துபோ தாக்குறைக்கு
வந்தமதி காய மதியழிந்தேன் - சந்ததமும் ௪௪௫

---

௪௩௭. பராக் ஆதல்: ஜாக்கிரதையாக இருத்தல்.

௪௪௦. கனல்: நெருப்பு. ஒன்றும் மெழுகாய்: பொருந்திய மெழுகு போல.

௪௪௪. சாபம்: வில்.

௪௪௫. தொந்தம்: தொடர்பு. மதி: மதிக்கத் தக்க இனிமை. மதி: சந்திரன். மதி: புத்தி.

அண்டர் குறைத்தமரம் ஆனேனே அடலவேழம்
உண்ட விளங்கனிபோல் உள்ளுடைந்தேனே - அனைவரும்
திவாடை யாலே தியங்கினேனே பாமடந்தை
மாவாடை யாலே மயங்கினேனே - காவில்
செழுந்தென்றல் ஊடாடச் செந்நீடலைவக
கொழுந்தென்றலாலே குறைந்தேனே - தொழுந்தகைய
காளகண்ட வாளவிழியார் கட்டுரைகேளாச் செவியில
காளகண்ட ஓசையுங்கேட்கக் கன்றினேனே - மேளமிகும்
தந்திமருப் பென்னும் தடமுலையார் காரளக
பந்திமஞ்சு காணப் பயந்தேனே - முந்தி அருள் ௨௫௦
தாவிய பொழிலுறச் சந்த்ரோதயங்காண
வாவிக் குமுத மலரானேனே - பாவியேன்
புண்ணான நெஞ்சுருகப் பொங்காரம் விட்டாற்றக்
கண்ணில் ஒருவரையுங் காணேனே - எண்ணில்
விரகாதி மோக விளைவாங் கடலின்
கரையேறு கின்றவழி காணேனே - உருகிமனம் ௨௫௩.

---

௨௪௬. அண்டர்: பகைவர். குறைத்த: வெட்டிய. வேழம்: விளாம்பழத்தைப் பற்றும் ஒரு நோய். அப் பிணி பெற்ற விளங்கனி வெறுங் கூடாக இருக்கும்.

௨௪௯. காள கண்ட வாளவிழியார்: நஞ்சைத் தொண்டையிலே பெற்ற வாள் போன்ற கண்ணார். காளகண்டம்: குயில். கன்றினேன்: துயருழந்தேன். மேளம்: உணவு.

௨௫௦. தந்தி: யானை. மருப்பு: தந்தம். கார் அளக பந்தி: கரிய கூந்தல் நிரை.

௨௫௧. வாவி: தடாகம். குமுதம்: சந்திரனைக் கண்டு மலரும் மலர்.

௨௫௨. பொங்காரம்: பெருந் துக்கம். எண் இல்: கணக்கில்லாத.

பேராசை கொண்டேன் பிழைக்கும் பொருட்டாகச்
சோராது ஒருநினைவு தோன்றிற்று - நேராக ௨௫௪

மடல் ஊர நினைதல்

காமம் உழந்து கலங்கி வருந்தினர்க்கு
ஏமம் மடலல்லது இல்லைவலி - ஆமென்றே ௨௫௫
சொன்ன திருவள்ளுவரைத் தோத்திரஞ்செய்தேன்
(கருத்தில்
உன்னிமடல் ஊர்தற்கு ஒருமித்தேன் - வன்னநறுந்
தாதளவும் செய்ய இதழ்த் தாமரைப்பூங் கண்ணுறைக்
காதளவும் தாவும்போர்க் கண்ணுறை - சீதமுலைச்
சூதாரை எல்லையற்ற சூதாரை வள்ளைஎனும்
காதாரைச் சற்றுமிரங் காதாரை - போதகம்
செய்யாரை மிக்கமறஞ் செய்தாரைக் காந்தளெனும்
கையாரை என்னளவிற் கைத்தாரை - வெய்யமயல்
தந்தாரைப் பூங்குழலின் தாராரை மாலளிக்க
வந்தாரைக் கொங்கையின்மேல் வாராரை-சிந்தைவெறும்

---

௨௫௫. "காமம் உழந்து வருந்தினார்க் கேமம், மடலல்லது இல்லை வலி" என்பது குறள். காமத்தினால் தாக்கப்பட்டுத் துன்பம் எய்தினார்க்கு மடலூர்தல் தவிர வேறு வலி இல்லை.

௨௫௬. ஒருமித்தேன்: தீர்மானித்தேன்.

௨௫௭. தாது: மகரந்தப் பொடி.

௨௫௮. சூது. சூதாடுகாய். சூது: வஞ்சனை. போதகம்: போத அகம், வரமனம்.

௨௫௯. மிக்க மறம்: பெருங்கொடுமை. கைத்தார்: கசந்தார். வெய்ய மயல்: கடும் மயக்கம்.

௨௬௦. தாரார்: மாலையை அணிந்தவர். மால் அளிக்க: மயக்கம் தர. வாரார்: ரவிக்கை அணிந்தவர். வெறும்: ஒன்றுமற்ற.

கல்லாரை மனமதநூல் கறருரை மையபுருவ
வில்லாரை ஏழுலகும விறபாரை - நல்லபட சகூக

மடற்கோலம்

தன்னிலவர் வனநெஞசம தாநெழிய மஙகைநல்லார
என னும படிவம எடுததெழுதிப - பினனர்

சடைகட்டி வெண்ணீறு சாததிநறும பூளைத
தொடைகட்டி வெளளெருககுச சூடி - உடல்கருக

நெஞ்சதிர அன்றெரித்த நித்தனிவன எனறுமலரப
பஞசசர வேளும பயபபடவே - விஞசமுதச

செமபவள வாயார திருவேளைக காரனென
அமபொன்நெடுங காகளஙகள ஆரபபவே-குமபமுனி

சொறறகைமை மால்விளககும தொல்காபபியந்
[தெளிந்தே
உறறபெரி யோரநாறபத் தொனபதினமா - நறறமிழநூல்

சேரும வருணகுலா திததன செழுங்கனகத்
தாருவெனும கோனை தருமனஅருள் - பேரறஞசேர்

சகூக. கல்லார் : கல்லைப போனற கடினமானவர். ஏழுலகும விறபாரை : எலலா உலகஙகளையும விறறுக் கொளளத தகக எழில் பெறறுரை.

சகூஉ. பூளைத தொடை : இலவமபஞசு மாலை. வெள எருககு : வெளளை எருககம பூ.

சகூந. அனறு எரித்த நித்தன: அந்நாள் எரித்துச் சாமபலாக்கிய சிவன. மலாபபஞச சர வேள : ஐந்து பூங கணை மாரன. பயபபட : நடுநடுஙக. விஞசு : மேமபட்ட.

சகூரு. வேளைககாரன : காலக கடவுள. காகளங்கள- வெற்றிச் சினனஙகள. ஆரபப : சபதிகக. குமப முனி : அகததியன.

சகூசு. சொல தகைமை மால விளககும தொல் காப்பியம : சொல்லாகிய தகுதியில்உளள மயக்கத்தை விளககிச் சொனன தொல்காபபிய நூல். நாறபத் தொன்பதின்மர் : சங்கப புலவர்கள.

சகூஎ. செழும கனகத்தாரு: செழுமையான தஙகமரம்.

ஆத்தான போஜன அனங்கவே ளைத்துறந்தோன
நாத்தான இரணடுரையா நாகரிகன - காததான் ௪௯௮

அருணமலா மாதுபுணா அசசுத ராய
வருணகுலா திததன மகிழத - தருணமயல

தீாவென பலாகாணத தெனநாகை வீதியிறசெனறு
ஊாவென பனைமா உகநது. ௪௭0

வருண குலாதிததன மடல் முற்றும.

---

௪௯௮. ஆததான போஜன் : ராஜசபைககு ஏறற வன. அனங்கவேளைத துறந்தோன : காமனை வெனற வன. நாததான இரணடு உரையா நாகரிகன : இரண்டு பேசசு அவனிடம இலலை. அவன நா மாறாது; அவ வளவு நாகரிகமானவன. யாா? காத்தான் தான.

௪௯௯. அருணமலா மாது : செந்தாமரை வாழ திரு. புணா : அவள சோகதை பெறற அசசுதராயனுகிய வருண குலாதித்தன. தருண மயல் : சமயத்தில பெறற மயல.

௪௭0. தீாவென : தீாகினறேன. பலர் காண: பலரும அறியுமபடி. தென நாகை வீதியில செனறு: தென பாலுள்ள நாகை நகர் தெருவிலே போய. ஊர்வேன்: செலுத்துவேன. பனைமா: பனங்கருககால ஆய குதிரையை. உகந்து: மகிழசசியோடு.